

วารสารภาษาปริทัศน์

ที่ปรึกษา

ศ. เต็มศักดิ์ ถนอมธรรมะ

รศ. ดร. กำจัด มงคลกุล

ศ. ดร. กระมล ทองธรรมชาติ

รศ. ดร. คุณัญญา ธรรมมงคล

รศ. ประสิทธิ์ โฉมวิไลกุล

รศ. มาลินี จันทวิมล

ผศ. ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร

ผศ. จิตโสมนัส ศิวะดิษฐ์

ผศ. ศิริรัฐ ทองใหญ่ ณ อยุธยา

ผศ. ชนิกา ศิลปอนันต์

บรรณาธิการ

ผศ. ดร. กันชาทิพย์ สิงหะเนติ

กองบรรณาธิการ

รศ. บังอร สว่างโรตส

ผศ. เขาวภา พุกกะบุต

ผศ. อัมพร ชาติอัสตร

ผศ. วัฒนวรรณ สงวนเรือง

อ. เสียงทิพย์ สุขศรี

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

อ. เสียงทิพย์ สุขศรี

ผศ. ฝอยเฟา พันธุ์พัก

อ. สว่างวงศ์ วรรณเวช

อ. วุฒิชัย โจทย์กั้ง

อ. สมถมาลย์ ถมะวิโมกษ์

อ. จันทร์พนิต สุระศิลป์

สุรัชดี เวศย์ไพศาล

ฝ่ายศิลปกรรมและถ่ายภาพ

พินิจ แสงแก้ว

จรววย วงศ์เหลือ

วารสารภาษาปริทัศน์

เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการศึกษา การสอนภาษาอังกฤษ

2. เผยแพร่ ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครูอาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันต่าง ๆ

3. ส่งเสริมให้อาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทางวิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้บริการแก่สังคม

กำหนดออกปีละ 2 ฉบับ คือ

ภาคต้นของปีการศึกษา

ภาคปลายของปีการศึกษา

การตีพิมพ์บทความใดๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการ “ภาษาปริทัศน์” ก่อน

บทความในวารสารเล่มนี้ เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร “ภาษาปริทัศน์” ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปริทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทบรรณาธิการ

ภาษาปริทัศน์ฉบับนี้มีบทความที่น่าสนใจเกี่ยวกับทักษะในการเรียน หรือ study skills อยู่หลายบทความด้วยกัน บทความแรกเรื่องการปฏิบัติการศึกษาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย ฟังดูชื่อกออกจะน่ากลัว แต่ก็ได้ให้ข้อคิดที่อาจจะอยู่ในใจของบรรดาครูผู้สอนภาษามานานแล้วก็ได้ บทความจากงานวิจัยเรื่องทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย นอกจากจะกล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาว่าประกอบไปด้วยอะไรบ้าง ก็ยังได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถของนักศึกษาไทยในทักษะต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย บทความเรื่องการเขียนโครงร่างและการฝึกทักษะการจดบันทึกเป็นบทความที่ให้สาระเกี่ยวกับทักษะที่สำคัญสองทักษะในการเรียน

เราขอปิดรายการด้วยคอลัมน์สนทนากับผู้อำนวยการสถาบันภาษาคนใหม่ รองศาสตราจารย์ ดร. กำจัด มงคลกุล ชื่อของท่านอาจจะไม่คุ้นนักในวงการของนักภาษา แต่ในแวดวงของนักบริหารและนักวิทยาศาสตร์แล้วละก็ ใครไม่รู้จักทักท่านเป็นไม่มี

แล้วพบกันใหม่ในฉบับที่ ๔ พร้อมกับบรรณาธิการคนใหม่

กัณฑ์พิพย์ สิงหะเนติ

แนะนำผู้เขียน

นิภาพร รัตนพฤกษ์

ค.บ., ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)

ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ฝอยฝ้า พันธุ์พัก

อ.บ. (เกียรตินิยม)

M.A. (ESL) (U.C.N.W.)

Cert. in TEFL (RELC)

เสาวภา จิ้งพัฒนาพงษ์

อ.บ. (เกียรตินิยม)

อ.ม. (ภาษาอังกฤษ)

ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เสียงทิพย์ สุธศรี

ศศ.บ. (ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ)

M.A. (Communication Development)

M.Ed (Reading)

ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อัจฉรา วงศ์โสธร

อ.บ. (เกียรตินิยม)

M.A. (English)

Ph.D. (Foreign Language : Research and Education)

ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ และรองผู้อำนวยการสถาบันภาษาฝ่ายวิจัย
และบริการ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร. ๒๕๑๖๘๗

นายวันชัย ศิริชนะ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา สิงหาคม ๒๕๒๖

๒๖๐๘-๑๖๖/๑,๐๐๐

การปฏิวัติการศึกษาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย

ผอ.ผอ. พันธุ์พัก

ทำไมคนไทยต้องเรียนภาษาอังกฤษ

ประเทศไทยประเทศหนึ่งจะอยู่อย่างโดดเดี่ยวตามลำพังไม่ได้ ต้องมีการติดต่อมีสัมพันธไมตรีเพื่อช่วยเหลือร่วมมือซึ่งกันและกัน เพื่อความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการเทคโนโลยีและความรู้แขนงต่างๆ และเพื่อแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรม ทวีโลกยอมรับนับถือภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลภาษาหนึ่งและจะเป็นภาษาที่หลายประเทศจะต้องเรียนรู้ เมื่อคนไทยต้องการติดต่อกับต่างประเทศ จึงจำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษ

อีกแง่หนึ่งของการเรียนภาษาอังกฤษ

เป็นที่เข้าใจกันตามปกติธรรมดาว่า เราศึกษาภาษาของชาติใดก็เพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมความเจริญก้าวหน้าของชาตินั้น แต่ในอีกแง่หนึ่งนั้น เราเรียนภาษาของชาวต่างชาติเพื่ออาศัยภาษาของเขาเป็นเครื่องมือในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเราเองก็ได้ ซึ่งในแง่กลับไม่เป็นที่สัจจของคนทั่วไปนัก เราควรจะได้คิดว่าเราน่าจะขอยืมภาษาอังกฤษมาใช้เพื่อแสดงออกซึ่งทัศนคติ ความคิด ขนบธรรมเนียมประเพณี และความเป็นอยู่ของเราให้ต่างชาติได้เข้าใจ และเกิดความเคารพเกรงใจในความเป็นไทยของเราบ้าง ถ้าหากคนไทยได้คิดเช่นนั้น วัฒนธรรมตะวันตกคงจะไม่ทะลักเข้ามาสู่บ้านเมืองไทยของเรา

การเรียนอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับสภาพของไทย

ก่อนอื่นเราต้องเข้าใจเสียก่อนว่า ภาษาต่างประเทศและภาษาที่สองนั้นแตกต่างกันอย่างไร ประเทศไทยไม่เคยเป็นเมืองขึ้นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ คนไทยจึงเรียนภาษาอังกฤษ

เป็นภาษาต่างประเทศ ไม่เหมือนประเทศหลายประเทศในเอเชียซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพราะเขาเคยเป็นเมืองขึ้นประเทศมหาอำนาจที่ใช้ภาษาอังกฤษเขาจึงจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องน่าอับอายเลยที่คนไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษเท่ากับเพื่อนบ้านชาวมาเลเซีย ไม่เก่งภาษาฝรั่งเศสเท่าเพื่อนบ้านชาวลาว

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในเมืองไทยเป็นเรื่องที่ทำกันอย่างไม่จริงจังและจริงจัง คือ ทำตามประเพณีกันเท่านั้นว่าควรเป็นวิชาในหลักสูตร ที่เห็นได้ชัดที่สุด คือ เราไม่อาจสอนนักเรียนให้พูดภาษาอังกฤษได้โดยการสอนพูดเพียงหนึ่งชั่วโมงต่อสัปดาห์ในห้องเรียนที่มีนักเรียนเกือบ ๓๐ คน นักเรียนบางคนอาจไม่มีโอกาสพูดอังกฤษแม้แต่คำเดียวด้วยซ้ำ เมื่อออกจากห้องเรียนไปแล้วก็ไม่มีโอกาสจะพูดภาษาอังกฤษกับใครเลยอีกด้วย เพราะคนที่เขาพบบนถนน ในร้านค้า และในบ้านพูดไทยกันหมด ดังนั้น การสอนพูดอังกฤษในชั้นเรียนปกติจึงเป็นปัญหาที่สมควรจะมีการทบทวนใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนพูดในชั้นปีที่ ๑ เพียงปีเดียว เป็นการสอนที่สูญเปล่า

ส่วนเนื้อหาที่ควรใส่ไว้ในบทเรียนนั้น ควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความเป็นไทยอยู่ด้วยอย่างน้อยครั้งหนึ่ง เช่น การละเล่นพื้นบ้านประเภท วาด อาหารไทย เช่น ข้าวแช่ ขนมหัน เป็นต้น แทนที่จะสอนเฉพาะเรื่องมวยปล้ำ เบสบอลล์ หรือบิซซั นักเรียนจะได้มีโอกาสคุยให้ชาวต่างประเทศฟังได้ว่า บ้านเมืองเรามีอะไรที่เขาควรจะสนใจไปชมดูหรือชิมรสหรืออย่างน้อยก็มีโอกาสได้สั่งสอนให้ชาวต่างชาติรู้จักธรรมเนียมไทยได้

ความต้องการของผู้เรียนภาษาอังกฤษ

แน่นอนที่สุด เราเรียนภาษาอังกฤษเพื่อสามารถอ่านรู้เรื่อง เขียนได้ ฟังออก และพูดได้ ความสามารถทั้งสี่ด้านนี้อาจจะเด่นและด้อยกว่ากัน ไม่จำเป็นเลยที่คนไทยจะต้องเก่งทั้งสี่ด้าน บางคนอาจจะอ่านนวนิยายภาษาอังกฤษ คุณภาพยนตร์ และเป็คิวิทยูฟังภาคภาษาอังกฤษ แต่เขาอาจจะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้คล่องก็ได้ ทั้งนี้เพราะการพูดจำเป็นต้องมีคู่สนทนา เมื่อเขาอยู่ในเมืองไทยเขาจะไปพูดฝรั่งกับใครถ้าไม่ได้ทำงานกับฝรั่งและถ้าเขาไม่ต้องใช้ภาษาฝรั่งในชีวิตสังคมหรือชีวิตการงานของเขา ภาษาอังกฤษก็ไม่มี ความจำเป็นสำหรับเขา

เราควรพูดกันอย่างจริงจังและจริงจังในปัญหาที่ว่า ทำไมการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยจึงไม่ได้ผล ทำไมผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย โดยเฉลิ้นนั้นมีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นศูนย์* ถ้าเรามองปัญหาเหล่านี้อย่างจริงจังแล้ว ก็จะพบว่า ในระดับมหาวิทยาลัยนั้น นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่สนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษเลย เขาสนใจแต่วิชาที่เขาจะใช้ประกอบอาชีพของเขาเท่านั้น ถ้าถึงเวลาที่เขาจำเป็นต้องอาศัยความรู้ทางภาษาอังกฤษ เขาก็จะชวนหาหาที่เรียนเอง

เวลานี้ เรามีความตั้งใจต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหรือเปล่า หมายความว่า เราจัดการเรียนการสอนไปตามธรรมเนียมหรือไม่ ถึงเวลาหรือยังที่ควรจะทบทวนนโยบายการสอนภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยเสียใหม่ โดยสอนให้เฉพาะแก่ผู้ที่ต้องการเท่านั้น ไม่จำเป็นเลยที่จะบังคับให้นักศึกษาทุกคนเรียนภาษาอังกฤษ สิ่งที่เราทำได้คือการวัดระดับการทดสอบอย่างเป็นขั้นตอน โดยกำหนดระดับและรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรไว้อย่างชัดเจน ผู้ผ่านการทดสอบระดับใดจะได้รับเครดิตตามระดับนั้น โดยผู้เรียนไม่ต้องเข้าห้องเรียน จะใช้ตำราเล่มไหนก็สุดแต่ความพอใจของเขา มหาวิทยาลัยอาจจะบรูรายชื่อตำราที่มีประโยชน์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้เขาทราบ ถ้าเขาต้องการเครดิตวิชาภาษาอังกฤษ เขาจะต้องสอบผ่านข้อทดสอบมาตรฐานของมหาวิทยาลัย

ดังนั้น ถ้าเราเข้าใจได้ว่า การเรียนรู้อะไรจะมีขึ้นได้เฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น เราก็จะเห็นภาพของการเรียนไม่จำกัดเฉพาะแต่ภาพภายในห้องเรียน เราจะได้ผู้ *เรียนเพื่อรู้* มิใช่เพื่อสอบผ่านให้ได้ปริญญาเท่านั้น คนที่ไม่ต้องการรู้ก็ไม่ต้องมาเรียน ผู้สอนก็ได้สอนผู้ที่ต้องการเรียน ไม่ต้องกังวลกับประเพณีของห้องเรียนอีก คือ ไม่ต้องกังวลกับความพยายามที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าห้องเรียน หรือคิดแต่จะทำอย่างไรจึงจะทำให้เขาอยากเรียน

การเรียนภาษาจะให้ได้ผลดีนั้น จะต้องทำกันอย่างจริงจัง คือ จะต้องเรียนแบบเข้มหรือแบบเร่งรัด ดังที่ ศาสตราจารย์ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ เขียนไว้ว่าIt is the writer's wishful thinking that a significant change take place – a move to offer

* Prapart Brudhiprabha, The Teaching of English in Thailand : A Negative Look, *Bulletin of the English Language Center*, Vol. II, No. 1, March 1972.

students intensive learning that ensures skill consolidation * เมื่อผู้เรียนเต็มใจเรียน และมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งวันตลอดเวลาการเรียน ๒-๓ เดือน ผลการเรียนก็จะออกมาดี ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพสมดังเป้าหมายของมหาวิทยาลัยด้วย

ผลที่ได้ไม่เพียงเฉพาะเรื่องการเรียนการสอนโดยหลักการเท่านั้น แต่รวมถึงการประหยัดงบประมาณแผ่นดินของชาติอย่างมหาศาล รัฐไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายให้แก่มหาวิทยาลัยเรื่องการสอน *สูญเปล่า* ให้แก่ผู้ไม่เต็มใจเรียน อีกประการหนึ่ง รัฐจะได้ทรัพยากรคนที่มีประสิทธิภาพในด้านการใช้ภาษาอังกฤษอีกด้วย

บทสรุป

ผู้เขียนขอเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย ดังนี้ คือ

๑. ให้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเป็นวิชาเลือก
๒. จัดหลักสูตรในรูปแบบการสอนแบบเข้มข้น (Intensive Course)
๓. เปิดหลักสูตรในลักษณะ package มีระดับความง่ายยาก ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนหลักสูตรที่เปิดสอนได้ตามความต้องการและความสามารถของตน เช่น

English for Academic Purposes Course (Study Skills)

Writing Academic English Course

Freshen Up Course

Report Writing Course

Business Writing Course

Reading for Information Course

Seminar Strategies Course

Listening Comprehension Course

Remedial English Course

Spoken English for Social Purposes Course

* M.L. Boonlua Debyasuvarn, The Teaching of English in Thailand, during the Past Thirty Years, A Paper presented at the First Annual Convention of Thai/TESOL, Thursday, April 9, 1981. AUA Language Center Bangkok.

Translation Course

เป็นต้น

4. ผู้สำเร็จแต่ละหลักสูตรจะได้รับประกาศนียบัตร ซึ่งจะระบุว่าวิชาที่ศึกษาคืออะไรบ้าง
5. จัดสอบเทียบความรู้ภาษาอังกฤษระดับต่างๆ ให้แก่ผู้ต้องการหนังสือรับรองความรู้ภาษาอังกฤษ

บทส่งท้าย

ต่อไปนี้เป็น ตัวอย่างหลักสูตรที่ขอเสนอแนะ

ตัวอย่างหลักสูตรที่เสนอแนะ

หลักสูตร English for Academic Purposes (Study Skills)

1. Using a Dictionary

ฝึกผู้เรียนให้รู้จักและใช้พจนานุกรมเป็น

2. Reading Comprehension & Note-Making

- 2.1 ผู้เรียนจะได้รับการสอนเรื่องการทำโน้ต และเรียนการอ่านเอาเรื่อง (Reading for Information)
- 2.2 ผู้เรียนฝึกอ่านตำราที่ต้องเรียนจริงๆ สำหรับวิชาชีพของตน และฝึกทำโน้ตในขณะเดียวกัน

3. Writing Academic English

- 3.1 ศึกษาการเขียนระดับพื้นฐาน (Fundamentals) คือการเขียนที่ถูกต้องในเชิงภาษา (Accuracy) ซึ่งประกอบด้วย การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน ศัพท์ ไวยากรณ์ และการลำดับเรื่องราว ซึ่งประกอบด้วย โครงสร้างของประโยคและความกลมกลืนของประโยค (Structure and Cohesion)
- 3.2 เรียนรู้เรื่องหน้าที่ของภาษา (Functions) ซึ่งประกอบด้วย การอธิบาย (Explanation) การจำแนกประเภท (Classification) การบอกรูปร่างลักษณะ (Description) การให้ข้อวินิจฉัย (Inference) การสรุป (Conclusion) เป็นต้น

ถ้าหากผู้เรียนมีผู้สอนเป็นชาวต่างประเทศ จำเป็นต้องฝึกฝนเพิ่มขึ้นอีก 3 วิชา คือ

4. Listening Comprehension and Note-Taking

- 4.1 ผู้เรียนจะได้รับการสอนเรื่องการจดโน้ต และการเรียนการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา
- 4.2 ผู้เรียนฝึกฟังการบรรยายหรือฟังเรื่องจากเทป ซึ่งจะมีความง่ายยากเป็นลำดับ ๆ ไป ผู้เรียนจะฝึกจดโน้ตในขณะเดียวกัน

5. Seminar Strategies

- 5.1 ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาสำหรับการสัมมนา ซึ่งประกอบด้วยการถามเพื่อความกระจ่าง (Asking for Clarification) การแสดงความเห็นด้วย (Agreeing) การแสดงความไม่เห็นด้วย (Disagreeing) เป็นต้น
- 5.2 ผู้สอนบรรยายเรื่องที่น่าสนใจ หลังจากนั้นเปิดการอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้น
- 5.3 ฝึกผู้เรียนเรื่องการประชุมระดับชาติ และระหว่างชาติ โดยกำหนดให้ผู้เรียนแสดงบทบาทต่างๆ เช่น ผู้แทนจากหน่วยงาน ผู้แทนรัฐบาล ฝึกให้ผู้เรียนรู้การตั้งคำถามที่ชัดเจนเพื่อให้ได้คำตอบที่ต้องการ และเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องภาษาที่ไม่ต้องใช้คำพูด (non-verbal language)

ในชั้นเรียนวิชา Seminar นี้ อาจใช้ผู้สอนสองคนเพื่อทำหน้าที่พี่เลี้ยงผู้เรียน ซึ่งจะเกิดประโยชน์ต่อการเรียนมากในชั่วโมง Seminar Follow-up

6. Answering Examination Papers

ผู้เรียนจะได้รับการฝึกให้คุ้นเคยกับลักษณะการตั้งคำถามแบบต่างๆ ซึ่งแต่ละแบบต้องการคำตอบแบบต่างๆ กัน ข้อสอบซึ่งนำมาให้ฝึกทำนั้นจะเป็นข้อสอบจริงๆ ที่เคยออกมาแล้ว โดยขอความร่วมมือจากผู้สอนวิชานั้นจริงๆ ทั้งนี้ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ว่าคำถามชนิดใดต้องตอบแบบใดจึงจะตรงประเด็น และในทางกลับกันจะเป็นการช่วยให้เจ้าของวิชานั้นเพิ่มความระมัดระวังเกี่ยวกับการตั้งคำถามให้เหมาะสมด้วย

หนังสืออ้างอิง

1. Heaton, J.B. *Studying in English, A Practical Approach to Study Skills in English as a Second Language*, Longman, 1975.
2. James, Jordan and Matthews, *Listening Comprehension and Note-Taking Course*, Collins, 1979.
3. Jordan, R.R. *Academic Writing Course*, Collins, 1980.
4. Oreto, Philip D. "English Teaching : Some Humanistic Goals and a Personal Creds" *Goal Making for English Teaching*, The National Council of Teachers of English, 1973.
5. Peterson, Jenny "The Thai Student : A Modern Sisyphus" *Bulletin of the English Language Centre*, Vol. 1, No. 3, October 1971.
6. Wallace, Michael J., *Study Skills in English*, Cambridge University Press, 1980.
7. Whitehead, Frank. "Why Teach English?" *Directions in the Teaching of English*, Cambridge University Press, 1969.
8. Yorkey, Richard C. *Study Skills for Students of English as a Second Language*, Mc-Graw Hill, Inc., 1970

ทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย

อจรร วังศ์โสธร

เสาวภา จิรพัฒน์พงษ์

ความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้แต่ละสาขาวิชาแต่ละระดับ ผู้เรียนต้องอาศัยทักษะในการเรียนเป็นเครื่องช่วยในการเรียนรู้และค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น ทักษะในการใช้พจนานุกรม การใช้ห้องสมุด การจลรายงานการหาใจความสำคัญจากการอ่าน การมีกิตินัยในการเรียนที่ดี ฯลฯ ในประเทศไทยการเรียนการสอนทักษะในการเรียนมีน้อยมาก ควรที่สถาบันการศึกษาต่าง ๆ จะให้ความสนใจจัดการฝึกทักษะในการเรียนให้กับนักศึกษาตั้งแต่แรกเริ่มโดยใช้วิธีที่เหมาะสมกับระดับความรู้เนื้อหาวิชาและวัยของนักศึกษา

ในการเรียนภาษา เช่น ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญยิ่งในประเทศไทย การฝึกทักษะในการเรียนภาษาต่างประเทศจะเป็นการวางพื้นฐานให้การเรียนภาษามีคุณภาพและบรรลุจุดหมายได้ก็ ความไม่สำเร็จและความสิ้นเปลืองทางการศึกษาก็จะถูกขจัดไปได้

วัตถุประสงค์

การวิจัยเรื่องทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- สร้างและปรับปรุงแบบทดสอบวัดทักษะในการเรียนเพื่อใช้กับนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา
- ศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะในการเรียนประเภทต่าง ๆ กับคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาต่าง ๆ

3. ศึกษาอำนาจของการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยใช้ทักษะในการเรียนเป็นตัวทำนาย
4. ศึกษาเปรียบเทียบทักษะในการเรียนของนักศึกษาที่อยู่ในสถาบันการศึกษาซึ่งอยู่ในภาคต่างๆ ว่ามีระดับทักษะแตกต่างกันหรือไม่
5. ศึกษาเปรียบเทียบทักษะในการเรียนของนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ ดนตรี และอนุบาลว่าจะแตกต่างกันหรือไม่
6. ศึกษาเปรียบเทียบคะแนนบรรทัดฐานของทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย และกลุ่มอ้างอิงที่เป็นนักศึกษามอเมริกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. คาดว่าจะได้แบบทดสอบมาตรฐานวัดทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย
2. คาดว่าจะทราบถึงความสัมพันธ์และอิทธิพลของทักษะในการเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาไทย
3. คาดว่าจะสามารถกำหนดคะแนนบรรทัดฐานทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษาไว้เพื่อการศึกษาเปรียบเทียบได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ทำกับกลุ่มประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาปีที่ 1 ของวิทยาลัยครู 4 แห่งในภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันตกและนิสิตปีที่ 1 ในคณะเศรษฐศาสตร์ และครุศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในภาคต้นของปีการศึกษา 2524

ทักษะในการเรียน

ทักษะในการเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาโดยช่วยให้มีวิธีเสาะแสวงหาความรู้ในสาขาวิชาและปรับปรุงการเรียนของตนให้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยผู้สอนให้กำหนดเป้าหมายของการวัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนด้วย M. Johnson (1977) ได้วิเคราะห์ทักษะในการเรียนไว้ว่าเป็นทักษะรวม (integrated skills) หรือมหทักษะ (macro skills) เพราะเป็นทักษะรวมหลาย ๆ ทักษะไม่ใช่ทักษะเดี่ยว (unitary skill) ทำนองเดียวกับทักษะทางภาษา คือ การฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล ก็เป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กัน

อาจแบ่งเป็น 2 ทักษะมาลาซึ่งเป็นทักษะรวม คือ ทักษะมาลาเสียง (oral mode) และทักษะมาลาตัวอักษร (graphic mode)

Johnson ได้รายงานการวิเคราะห์ทักษะในการเรียนรวมไว้กับทักษะในการหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อการอ้างอิง (reference skills) ซึ่งนักวิชาการหลายคน เช่น Yorkey (1970) และ Wallace (1980) ถือว่า reference skills คือ study skills ประเภทหนึ่ง Johnson ได้กำหนดทักษะในการเรียนว่าประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ ดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการจดงานและถอดใจความหาความหมายของรายงานประกอบด้วย
 - 1.1 การถอดความ (paraphrase) และการแปล (translation)
 - 1.2 การย่อความ (summary)
 - 1.3 การเขียนแบบไม่เป็นทางการ (informal writing)
 - 1.4 การอ่านบันทึกรายงาน การขยายความบันทึกรายงาน โดยใช้ความจำเสริมต่อ
 - 1.5 การเขียนอย่างมีแบบแผน (formal writing)
2. ทักษะในการเปรียบเทียบ (compare) และเปรียบเทียบ (contrast) ประกอบด้วย
 - 2.1 การอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 2.2 การสรุปข้อเท็จจริง
 - 2.3 การประมวลข้อมูลต่าง ๆ เข้าเป็นรายงานที่กระชับรัดกุม
 - 2.4 การจดงานให้นำอ่านและสมเหตุสมผล
 - 2.5 การเขียนรายงานเรียงเรียงการเปรียบเทียบ
3. ทักษะในการตีความข้อมูลที่เป็นตัวเลขหรือสัญลักษณ์ ประกอบด้วย
 - 3.1 การวิเคราะห์ตารางตัวเลข และสัญลักษณ์ และการสังเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ได้
 - 3.2 การรู้ถึงเหตุและผล แนวโน้ม ความสัมพันธ์เชิงเหตุผล การตีความและขยายความ
 - 3.3 ความสามารถในการถ่ายทอดความเข้าใจข้างต้นทั้ง 2 ประการให้เป็นภาษา
 - 3.4 การเขียนรายงานเกี่ยวกับข้อมูลที่เป็นตัวเลขหรือสัญลักษณ์
4. ทักษะในการตีความข้อมูลที่เสนอในแผนที่ แผนภูมิ แผนภาพ ภาพและภาพย่อประกอบด้วย

- 4.1 ความเข้าใจความสัมพันธ์ของระยะทางและระยะเวลา
- 4.2 ความเข้าใจการใช้มาตราส่วน สัญลักษณ์ ตาราง ทิวทัศน์ในภาพและ
เหลี่ยมมุมต่าง ๆ
- 4.3 การเรียบเรียงความเข้าใจ 2 ประการข้างต้นเพื่อถ่ายทอดเป็นภาษา
- 4.4 การเขียนรายงานเกี่ยวกับเรื่องข้างต้นได้

ทักษะในการเรียน 4 ประการที่กล่าวข้างต้นนี้มีความสัมพันธ์กับทักษะในการเสาะหา
ความรู้เพิ่มเติมเพื่อการอ้างอิงซึ่งประกอบด้วย

1. วิธีเสาะหา ได้แก่ การใช้พจนานุกรม ตารางทางคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์
การอ่านตำราทีละตอนอย่างละเอียดเพื่อให้ได้ใจความทั้งหมด (intensive reading) และการอ่าน
อย่างคร่าว ๆ เพื่อให้ได้เนื้อความโดยสังเขป (extensive reading) ทักษะการอ่านอย่างคร่าว ๆ นี้
มักถูกกละเลยมั้ไม่ได้รับการฝึกฝน เพราะสถาบันการศึกษามักจะเน้นการอ่านอย่างละเอียด Johnson
กล่าวว่า การใช้พจนานุกรมอันเป็นทักษะที่สำคัญนี้ คือ นอกจากจะเข้าใจระบบการเรียงคำ
การใช้ตัวย่อ การใช้เครื่องหมาย เสียงและวรรคตอนแล้วยังรวมถึงการเลือกใช้พจนานุกรมให้ถูก
ประเภท เหมาะสมกับวัตถุประสงค์

2. การใช้ห้องสมุดเป็นและความเข้าใจระบบการเก็บเอกสารต่าง ๆ เช่น เข้าใจระบบ
Dewey Decimal System และ Library of Congress การใช้บรรณานุกรมต่าง ๆ เช่น บรรณานุกรมชื่อเรื่อง
บรรณานุกรมผู้เขียน ฯลฯ

3. การตั้งคำถามเป็น โดยสามารถสร้างคำถามที่เกี่ยวกับใจความสำคัญ ไม่ใช่คำถาม
นอกเรื่อง หรือเกี่ยวกับเกร็ดพ้อยของเนื้อความ ทักษะนี้สำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการเรียน
ผู้เรียนที่ไม่สามารถแก้ความไม่เข้าใจของตนด้วยคำถามที่ถูกจุดได้จะล้มเหลว ในการเรียนจึงจำต้อง
มีการฝึกฝนทักษะนี้

วิธีการวิจัย

กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร คือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งเรียนในปีที่ 1 ในจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยและในวิทยาลัยครูอีก 4 แห่ง ในภาคต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นิสิตนักศึกษา
ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถาบันการศึกษา

สถาบันการศึกษา	จำนวนคน	ร้อยละ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	98	19.56
วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	110	21.96
วิทยาลัยครูจະเชิงเทรา	110	21.96
วิทยาลัยครูนครราชสีมา	83	16.56
วิทยาลัยครูจอมบึง	100	19.96
รวม	501	100

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อการวิจัย ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย นักศึกษาซึ่งมีวิชาเอกภาษาอังกฤษร้อยละ 68.8 และอีกร้อยละ 31.2 เป็นนักศึกษาที่มีวิชาเอกอื่น ๆ ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2

กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิชาเอก

	วิชาเอก				
	ภาษาอังกฤษ	ไทย	คณิตศาสตร์	อนุบาล	ดนตรี
จำนวน (คน)	258	61	23	4	29
ร้อยละ	68.8	16.27	6.13	1.07	7.73

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบมาตรฐานวัดทักษะในการเรียน ซึ่งแปลจากแบบทดสอบ McGraw-Hill Study Skills Test Form A สร้างโดย Alton Raygor

ลักษณะของ MHBSS Study Skills Test

วัตถุประสงค์

MHBSS Study Skills Test นี้ มุ่งที่จะให้ใช้กับนักเรียนระดับมัธยมปลาย (ทั้งปี 1 และปี 2) ผู้ซึ่งกำลังเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย และกับนักศึกษาระดับวิทยาลัยหลักสูตรสองปี รวมทั้งนิสิตนักศึกษาระดับปีที่ 1 และปี 2 ในมหาวิทยาลัยที่มีหลักสูตร 4 ปี ตารางการเรียนรู้ของวิทยาลัยที่เข้มงวดน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับระบบของโรงเรียนมัธยมปลายอาจก่อให้เกิดปัญหาเรื่องการปรับตัวแก่นักศึกษาใหม่ของวิทยาลัย แบบทดสอบนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะวัดความพร้อมของนักเรียนในการจะย้ายจากระดับโรงเรียนไปสู่ระดับวิทยาลัยอันเป็นสภาพแวดล้อมใหม่ที่เขาจะต้องประเมินความคิดใหม่ ๆ คิดค้นเทคนิคการเรียนรู้ที่ถูกต้อง และใช้เวลาของเขาอย่างมีประสิทธิภาพ

แต่ละฟอร์มของแบบทดสอบนี้ (A และ B) แบ่งออกเป็น 4 ตอน : การแก้ปัญหา (Problem Solving) : การขีดเส้นใต้ (Underlining) : ความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด (Library Information) และความรู้เกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้ (Study Skills Information) แต่ละตอนต่างก็มีกำหนดเวลาในการทำแยกต่างหากจากกัน สำหรับตอนที่ 1 นักเรียนมีเวลาทำ 15 นาที, ตอนที่ 2 15 นาที, ตอนที่ 3 8 นาที และตอนที่ 4 8 นาที รวมเวลาทั้งสิ้น 46 นาที

MHBSS Skills Test จะมีลักษณะเป็นแบบทดสอบเชิงวินิจฉัย (diagnostic) ความสามารถของเด็กในแง่ทั่ว ๆ ไปเท่านั้น อาจารย์ที่ปรึกษาอาจใช้แบบทดสอบนี้เป็นเครื่องแนะแนวทางให้เด็กที่ได้คะแนนต่ำไปศึกษาเพิ่มเติมในบทเรียนส่วนซ่อมเสริม (remedial) หรือส่วนที่จะปรับปรุง (developmental instruction) ในขอบข่ายของทักษะการเรียนรู้ด้านนั้น ๆ ของตน ตัวแปรที่วัดได้จากแบบทดสอบนี้มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเนื้อหาในแบบเรียนชุด McGraw-Hill Basic Skills System ที่มุ่งเป็นทักษะเฉพาะด้าน กระดาษคำสั่งที่แจกให้นักเรียน (Student Instruction Sheet) สำหรับชุด MHBSS ช่วยให้ผู้สอนหรืออาจารย์ผู้แนะแนวสามารถตรวจสอบผลสอบของนักเรียน และสามารถแนะนำได้ว่า นักเรียนควรใช้บทเรียนใดเพื่อปรับปรุงทักษะของตน หรือเพื่อแก้ไขส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบฟอร์มที่สองเพื่อตรวจว่านักเรียนประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงไร หลังจากเรียนไปได้ระยะหนึ่งแล้ว

เนื้อหา

ตอนที่ 1 - การแก้ปัญหา (Problem Solving) ประกอบด้วยข้อสอบซึ่งสร้างสถานการณ์ที่เด็กจำเป็นต้องใช้เทคนิคในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เพื่อที่จะได้

ตอบคำถามได้ นักเรียนจะต้องใช้เทคนิคใดเทคนิคหนึ่งในบรรดาเทคนิคต่อไปนี้ เพื่อจะแก้ปัญหาให้ได้ กล่าวคือ การจำแนกประเภท (Classification), การกำหนดคุณสมบัติ (Qualification), การวิเคราะห์โครงสร้าง (Structure Analysis), การวิเคราะห์วิธีการทำ (Operation Analysis) หรือการเปรียบเทียบ (Analogy)

ตอนที่ 2 - การขีดเส้นใต้ (Underlining) ประกอบด้วยเรื่องที่จะให้อ่าน 10 เรื่อง ซึ่งได้ขีดเส้นใต้ไว้แล้ว แบบทดสอบนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวัดความสามารถของนักเรียนเกี่ยวกับการขีดเส้นใต้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของบทเรียนที่อ่าน การขีดเส้นใต้ที่ถูกต้องจะต้องขีดตรงส่วนที่เป็นใจความสำคัญ และตัวอย่างที่มาเสริมความคิดหลักนั้น และส่วนที่ขีดนั้นจะให้ความหมายเดียวกับเนื้อเรื่องทั้งหมด เทคนิคนี้จึงช่วยนักเรียนให้ทบทวนบทเรียนได้เร็วขึ้น โดยไม่จำเป็นต้องอ่านบทเรียนทั้งหมดซ้ำอีก สิ่งนี้นักเรียนจะต้องทำในตอนที่ 2 นี้คือ จะต้องอ่านเนื้อเรื่องแล้ววิเคราะห์ดูว่า ส่วนที่ขีดเส้นใต้ไว้แล้วนั้น มากไป ไม่สมบูรณ์ เป็นการสรุปความตอนนั้นผิดไป หรือว่าถูกต้องดีแล้ว

ตอนที่ 3 - ความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด (Library Information) ประกอบด้วยข้อสอบที่จะวัดความถนัดนักเรียนในการใช้ห้องสมุด หลักสูตรของวิทยาลัยหลายวิชากำหนดให้นักศึกษาต้องค้นคว้าบทเรียนเพิ่มเติมเพื่อเสริมบทเรียนหรือการบรรยาย เนื่องจากห้องสมุดเป็นแหล่งแรกที่จะค้นคว้าบทเรียนเหล่านั้นเพิ่มเติมได้ ดังนั้น นักศึกษาจึงจำเป็นต้องทำความคุ้นเคยกับ ขบวนการของห้องสมุดไว้ก่อน และควรจะต้องรู้วิธีใช้หนังสืออ้างอิงด้วย

ตอนที่ 4 - ความรู้เกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้ (Study Skills Information) ประกอบด้วยข้อสอบที่จะวัดความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการเรียนรู้ และอุปกรณ์ที่ช่วยในการศึกษาการเรียนรู้ และตารางการเรียนรู้ในระดับวิทยาลัยทำให้นักศึกษาต้องทำงานเพิ่ม ซึ่งเป็นลักษณะที่แตกต่างไป

จากการเรียนในชั้นมัธยมปลายที่เขาผ่านมา เพื่อที่จะประสบความสำเร็จในสิ่งแวดล้อมใหม่ และเพื่อจะใช้เวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด นักศึกษาจำเป็นต้องปรับปรุงการเรียนของเขาเอง

สรุปผล

1. สมมติฐานข้อที่ 1 กลุ่มตัวอย่างในแต่ละสถาบันการศึกษา มีคะแนนบรรทัดฐานของการทำแบบทดสอบวัดทักษะในการเรียนไม่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ทำให้ปฏิเสธสมมติฐานนี้ เพราะลำดับที่เปอร์เซ็นต์ไทล์สูงสุดและต่ำสุดของนักศึกษา ในทั้ง 5 สถาบันต่างกัน 9-12 คะแนน

2. สมมติฐานข้อที่ 2 คะแนนบรรทัดฐานในการทำแบบทดสอบวัดทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย ไม่ต่างจากกลุ่มอ้างอิงในสหรัฐอเมริกา ตามที่รายงานไว้ในคู่มือสอบของ McGraw-Hill

ผลของการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า คะแนนบรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิงในสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีลำดับที่เปอร์เซ็นต์ไทล์ 99 เป็นช่วงคะแนนดิบที่ 51-65 ในขณะที่กลุ่มอ้างอิงในประเทศไทย เป็นช่วงคะแนนดิบ 46-57 ซึ่งต่ำกว่าเล็กน้อย และคะแนนบรรทัดฐานที่เปอร์เซ็นต์ไทล์ 1 ของกลุ่มอ้างอิงในสหรัฐอเมริกามีช่วงคะแนนดิบ 0-20 ในขณะที่กลุ่มอ้างอิงในประเทศไทยมีช่วงคะแนนดิบ 0-12 ซึ่งต่ำกว่าเล็กน้อยอีกเช่นกันจึงทำให้ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 2

3. สมมติฐานข้อที่ 3 นักศึกษาในสถาบันทั้ง 5 มีคะแนนการสอบทักษะในการเรียนไม่แตกต่างกัน

ผลของการวิเคราะห์ปรากฏว่านักศึกษาในสถาบันทั้ง 5 มีคะแนนการสอบทักษะในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในเกือบทุกตอนของแบบทดสอบ รวมทั้งคะแนนรวม ยกเว้นตอนที่ 5 “เจตคติและกิริยาในการเรียน” ที่นักศึกษาในสถาบันต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มตัวอย่างจากสถาบันที่มีความแตกต่างกันบ่อยครั้งที่สุด คือ กลุ่มตัวอย่างจากวิทยาลัยครูฉะเชิงเทราและจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดังนั้น สมมติฐานข้อนี้จึงถูกปฏิเสธ เพราะนักศึกษาจากต่างสถาบันในการวิจัยมีคะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบทักษะในการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นคะแนนเฉลี่ยของตอนที่ 5 “เจตคติและกิริยาในการเรียน”

4. สมมติฐานข้อที่ 4 นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกอังกฤษ ไทย คณิตศาสตร์ อนุบาล และดนตรีจะมีคะแนนการสอบทักษะในการเรียนไม่แตกต่างกัน

ผลของการวิเคราะห์ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีวิชาเอกต่างกัน ทำแบบทดสอบทักษะในการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกตอนของแบบทดสอบ รวมทั้งคะแนนเฉลี่ยรวมของทั้ง 5 ตอน จึงทำให้สมมติฐานข้อนี้ถูกปฏิเสธ นอกจากนี้การวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาที่มีวิชาเอกคณิตศาสตร์ และอังกฤษจะเป็นกลุ่มเดียวกัน โดยไม่มีคะแนนการทำสอบตอนใดต่างกัน แต่จะต่างกับกลุ่มนักศึกษาวิชาเอกอนุบาลและดนตรี โดยการวิเคราะห์แบบ Sheffe Multiple Range Test พบว่า ทั้ง 2 กลุ่มต่างกัน 15 ครั้ง และพวกที่ต่างกันน้อยครั้งที่สุด คือ พวกวิชาเอกอังกฤษ ต่างกับพวกวิชาเอกไทย 1 ครั้งและพวกวิชาเอกไทยต่างกับพวกวิชาเอกคณิตศาสตร์ 1 ครั้ง เช่นกัน

5. สมมติฐานข้อที่ 5 คะแนนทักษะในการเรียนของนักศึกษา จะไม่สามารถทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ของนักศึกษาได้

การวิเคราะห์ที่ 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เกี่ยวกับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ซึ่งเป็นครุฑขึ้นของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ในวิทยาลัยครู 4 แห่ง พบว่า นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยที่นักศึกษาวิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง มีคะแนนเฉลี่ยสะสมน้อยกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จฯ จะเข้เกราะ และนครราชสีมา

เมื่อพิจารณาจากวิชาเอกแล้วปรากฏว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกคณิตศาสตร์และดนตรี ต่างกับนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกอังกฤษ ไทย และอนุบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ตอนที่ 2 การใช้คะแนนทักษะในการเรียนทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสม

การวิเคราะห์โดยใช้สมการถดถอยแบบพหุคูณพบว่า คะแนนทักษะในการเรียนตอนที่ 2 “การจับใจความสำคัญ” มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม ($F=3.432$, df 5,481, $P=.001$)

ตอนที่ 3 “ความรู้ในการใช้ห้องสมุด” มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม ($F=2.892$, df 5,481, $P=.05$) และเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน ก็มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมเช่นกัน ($F=3.568$, df 5,481, $P=.001$)

เมื่อเข้าสมการเพื่อใช้ทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสม โดยใช้ตัวแปรต้นทั้ง 3 ชนิดนี้ จะมีสมการดังนี้

$$1. Y = 2.067749 + .085 X_1$$

$$2. Y = 2.067749 + .079 X_2$$

$$3. Y = 2.067749 + .086 X_3$$

การวิเคราะห์โดยใช้ Multiple R^2 พบว่า ทักษะในการเรียนทั้ง 5 ตอนสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม $R^2 = .027$ แสดงว่า ตัวแปรทั้งคู่มีส່วนร่วมในความแปรปรวนของกันและกัน 3 เปอร์เซ็นต์

อภิปรายผล

1. การวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาไทย ไม่ต่างกันมากนักในค่านคะแนนบรรทัดฐานของการทำแบบทดสอบทักษะในการเขียน แตกต่างกับกลุ่มอ้างอิงที่เป็นนักศึกษาอเมริกันโดยมีคะแนนต่ำกว่าทั้งลำดับที่เปอร์เซ็นต์ไทล์ 99 และที่ 1 โดยมีคะแนนดิบต่ำกว่า 5–8 โดยเฉลี่ย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษาอเมริกันได้รับการฝึกฝนให้มีทักษะในการเรียนโดยมีหลักสูตรอบรมแบบเป็นทางการ ในขณะที่นักศึกษาไทยไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะด้านนี้ โดยการจัดเป็นชั้นเรียน นักศึกษาไทยที่จะมีทักษะด้านนี้ได้ก็เกิดจากการฝึกฝนด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่

2. การวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาจากสถาบันต่างกัน มีทักษะในการเรียนต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีแนวโน้มว่า มีทักษะในการเรียนสูงกว่านักศึกษาในวิทยาลัยครู ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา นักศึกษาที่ได้รับการคัดเลือกให้ศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้ที่มีความสามารถในการทำแบบทดสอบคัดเลือกสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าศึกษาในวิทยาลัยครู และในทำนองเดียวกันนักศึกษาที่มีความรู้ดี หรือเรียนได้ดีกว่าย่อมมีทักษะในการเรียนดีกว่าเช่นเดียวกัน จึงทำให้ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ทักษะในการเรียนกับความสามารถในการเรียน มีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นอน

3. การวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาที่มีวิชาเอกคณิตศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยรวมการทำแบบทดสอบทักษะในการเรียนสูงสุด รอง ๆ ลงมา คือ นักศึกษาวิชาเอกอังกฤษ ไทย ดนตรี และอนุปริญญาตามลำดับ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่เลือกเรียนคณิตศาสตร์เป็นวิชาเอก

เป็นผู้ที่โดยปกติแล้วมีแนวโน้มที่เรียนดีกว่านักศึกษาวิชาเอกอื่น ๆ แต่การวิเคราะห์ที่พบว่า นักศึกษาที่เลือกวิชาอนุบาลเป็นวิชาเอก มีทักษะในการเรียนต่ำสุดนั้นยังเป็นข้อสรุปที่ยังไม่ได้ เพราะว่ากลุ่มตัวอย่างมีน้อยมาก

4. การวิเคราะห์พบว่า ทักษะในการเรียนสามารถใช้ทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็น ครรชนีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้ และทั้งยังมีส่วนร่วมในความแปรปรวน 3 เปอร์เซนต์ การที่ ทักษะในการเรียนมีส่วนร่วมในความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยสะสม 3 เปอร์เซนต์ ซึ่งให้ เห็นว่า ยังมีตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียน เช่น ความถนัดและแรงจูงใจในการ เรียน ซึ่งตามทฤษฎี (Jakobovits, 1970) บอกว่า แต่ละตัวแปรมีอิทธิพล 33 เปอร์เซนต์ ต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังมีตัวแปรด้านคุณภาพของการเรียน เชาว์ปัญญาของผู้เรียน ฯลฯ ทักษะในการเรียนจึงเป็นองค์ประกอบ 1 ที่สำคัญกับความ สำเร็จในการเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะต่อวงการศึกษ

ควรที่จะมีการจัดการเรียนการสอน “ทักษะในการเรียน” ให้กับนักศึกษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษา โดยมีการสร้างอุปกรณ์เพื่อฝึกทักษะนี้ และจัดทำตำราและ เอกสารเกี่ยวกับทักษะในการเรียนมาไว้ในห้องสมุด เพื่อการศึกษาค้นคว้าและจัดให้มีชั่วโมงฝึก ทักษะในการเรียนอย่างน้อย 1 คาบต่อสัปดาห์ ในการศึกษาภาคต้นของนักศึกษาปีที่ 1 ในสถาบัน อุดมศึกษาต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะทางการวิจัย

ควรจะมีการวิจัยแบบทดลองเปรียบเทียบ โดยให้นักศึกษากลุ่มหนึ่งฝึกทักษะใน การเรียน และอีกกลุ่มไม่ได้ฝึก และเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเมื่อ ปลายภาคการศึกษา

หนังสืออ้างอิง

- Carroll, J.B. "The Prediction of Success in Intensive Foreign Language Training," in Robert Glazer (ed.), *Training Research and Education*, Wiley : New York, 1965.
- Carroll, J.B. "Individual Differences in Foreign Language Learning." Thirty-Second Annual Foreign Language Conference, New York : University School of Education, 1966.
- Jakobovits, Leon A. *Foreign Language Learning: A Psycholinguistic Analysis of the Issues*. Newbury House: Mass., 1970.
- Johns, T.F., *The Application of the Theory of Discourse Analysis to the Production of Materials for English for Academic Purposes*. Paper presented at SEAMEO Regional Language Centre 10th Regional Seminar on Tuesday 22 April 1975, Singapore.
- Johnson, M., *Study and Reference Skills*. Collection of papers presented at the Central Institute of English Language Seminar on Language Testing, Bangkok, May, 1977.
- Mackey, W.F. "Bilingual Interference: Its Analysis and Measurement." *The Journal of Communication*, XV (1965), 239-249.
- Wallace, Michael J., *Study Skills in English*. Cambridge University Press: Cambridge, etc., 1980.
- Yorkey, Richard C. *Study Skills for Students of English as a Second Language*. McGraw-Hill Book Company: New York, etc., 1970.

การเขียนโครงร่าง (Outlining)

เสียงทิพย์ สุปศรี

เมื่อผู้เขียนไปศึกษาต่อ ณ ประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อเร็ว ๆ นี้พบว่า การสอนทักษะในการเรียน (Study Skills) กำลังได้รับความสนใจจากโรงเรียนและมหาวิทยาลัยอย่างกว้างขวาง ถึงกับมีการถกเถียงกันว่า ควรเริ่มสอนทักษะนี้เมื่อไรดี อาจารย์บางท่านเห็นว่า ควรเริ่มสอนทักษะในการเรียนเมื่อผู้เรียนอยู่ชั้นมัธยม โดยให้เหตุผลว่าทักษะเหล่านี้ต้องอาศัยการฝึกฝนมาก เมื่อเริ่มเรียนเสียแต่เนิ่น ๆ จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนมากขึ้น และเมื่อผู้เรียนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ก็สามารถใช้ทักษะเหล่านี้ปรับปรุงการเรียนของตนเองให้ดีขึ้นได้ ปัญหาเรื่องผู้เรียนไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเรียนในมหาวิทยาลัยได้ก็จะน้อยลง อาจารย์บางท่านเห็นว่าควรเริ่มสอนทักษะในการเรียนเมื่อผู้เรียนเข้ามหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพราะผู้เรียนมีวิชาที่ต้องเรียนรู้มากแล้วในหลักสูตรการศึกษาชั้นมัธยม การเพิ่มวิชาเหล่านี้เข้าไปในหลักสูตรจะทำให้ผู้เรียนเรียนหนักขึ้นอย่างไรก็ตาม แม้จะความคิดเห็นเรื่องเวลาที่จะเริ่มสอนจะแตกต่างกัน แต่ทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันว่า ทักษะในการเรียนนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและจำเป็นต้องสอน ทั้งนี้เพราะช่วยผู้เรียนในการแสวงหาความรู้ (เช่น ทักษะในการใช้พจนานุกรม การใช้ห้องสมุด เป็นต้น) และปรับปรุงวิธีการเรียนของตนเองให้ดีขึ้น (เช่น การรู้จักแบ่งเวลา การจดบันทึก เป็นต้น) สรุปได้ว่าทักษะในการเรียนนั้นมีอยู่หลายประเภท

Devine¹ กล่าวว่า จากการสังเกตนักเรียนเป็นเวลาหลายปี พบว่าการฟังหรือการอ่านเฉย ๆ ก่อให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นน้อยมาก ถึงแม้ว่าสีหน้าของผู้เรียนอาจแสดงว่าตนรับรู้เรื่องราวที่อาจารย์สอน หรือเมื่อบอกของของผู้เรียนอาจแล่นปราด ๆ ไปบนหนังสือ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่ามีการเรียนรู้เกิดขึ้น Devine พบว่านักเรียนผู้ซึ่ง “จดบันทึก” ขณะฟังหรืออ่านจะได้รับความสำเร็จในการเรียนมากกว่า Devine กล่าวต่อไปว่า ทักษะในการอ่าน ฟัง และคิด จะดีขึ้นอย่าง

¹ Thomas G. Devine, *Teaching Study Skills: A Guide for Teachers* (Boston: Allyn and Bacon, 1981), p. 155-156.

เห็นได้ชัด หากผู้เรียนรู้วิธีการจดบันทึก (Note taking Skills) อย่างมีประสิทธิภาพ การจดบันทึกทำได้หลายวิธี เช่น การเขียนโครงร่าง (Outlining) การขีดเส้นใต้ (Underlining) การสรุปความ (Summarizing) เป็นต้น แต่วิธีที่นับว่ามีประโยชน์มากที่สุดก็คือ การเขียนโครงร่าง ดังนั้นในบทความนี้ผู้เขียนจะขอกล่าวถึงแต่เพียง “การเขียนโครงร่าง” เท่านั้น

ความหมายของ “การเขียนโครงร่าง”

โครงร่าง (Outline) ตามความหมายของ Yorkey¹ คือ การเรียบเรียงสาระหรือความคิดที่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีเหตุผลและหลักเกณฑ์ รวบรวมและนำมาแสดงให้เห็นว่าแต่ละกลุ่มมีความสัมพันธ์กันโดยวิธีง่าย ๆ

Anne V. Martin และคณะ² กล่าวว่า การเขียนโครงร่าง คือ การเขียนโครงสร้าเพื่อจัดเรียบเรียงข้อมูล หรือเนื้อหาสาระซึ่งมีความเกี่ยวข้องกันออกเป็นหัวข้อหลักและหัวข้อย่อยอย่างมีขั้นตอน โดยที่ทุกหน่วยหลักและหน่วยย่อยภายในระดับเดียวกันจะมีระดับความสำคัญเท่าเทียมกัน โดยปกติแล้วการเขียนโครงร่างควรมีอย่างน้อย 2 หัวข้อหลัก (Main Sub-division) แต่สำหรับบทความที่ยาวและซับซ้อนอาจมีได้ถึง 6 หัวข้อหลัก

ส่วน Langan³ ให้ความหมายของการเขียนโครงร่างว่า เป็นการย่อส่วนข้อมูลมากมายให้เหลือเพียงใจความสำคัญ (Main Ideas) และข้อความสนับสนุนที่สำคัญ (Supporting Details) เท่านั้น

ชนิดของโครงร่าง (Outline)

โครงร่างแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. โครงร่างแบบหัวข้อ (Topic Outline) โครงร่างแบบนี้ใช้คำ ๆ เดียวหรือวลีสั้น ๆ เพื่อเสนอใจความสำคัญและข้อความสนับสนุน บทนำและบทสรุปก็อาจเขียนในรูปของวลีได้เช่นกัน โครงร่างแบบหัวข้อมีลักษณะดังนี้

¹ Richard C. Yorkey, *Study Skills for Students of English as a Second Language* (New York : McGraw-Hill Book Company, 1970), p. 77.

² Anne V. Martin et. al., *Guide to Language and Study Skills for College Students of English as a Second Language* (New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1977), p. 215.

³ John Langan, *Reading and Study Skills* (New York : McGraw-Hill Book Company, 1978), p. 250.

- I. Concept of Law
 - A. Basic individual rights
 - B. Legal rights
 1. Trial by jury
 2. Habeas corpus
 3. Presumed innocent until proven guilty
 - C. Parliamentary government
 1. Civic responsibility
 2. Local self-government
- II. Ethic of hard work
- III. Less rigid class lines¹

2. โครงร่างแบบประโยค (Sentence Outline) โครงร่างชนิดนี้อธิบายใจความสำคัญทั้งหมดเป็นประโยคที่สมบูรณ์ การเขียนโครงร่างในลักษณะนี้จะได้โครงร่างที่ค่อนข้างยาว แต่จะละเอียดและซับซ้อนโครงสร้างและการจัดเรียงเรียงที่ชัดเจนกว่าโครงร่างแบบหัวข้อ ตัวอย่างของโครงร่างแบบประโยคเป็นดังนี้

1. The concept of law was the most important British contribution to American life.
 - A. Evolving English common law affirmed basic individual rights.
 - B. The keystone of political liberty meant legal rights.
 1. One of these legal rights was trial by jury.
 2. Another right was that of habeas corpus.²

ระบบในการเขียนโครงร่าง

ระบบที่ใช้ในการเขียนโครงร่างมี 2 ระบบ คือ ระบบตัวเลขและตัวอักษร และระบบตัวเลข แต่ละระบบจะเริ่มจากใจความสำคัญที่สุด แล้วแตกย่อยออกเป็นใจความสำคัญรองลงมา และอาจมีตัวอย่างสนับสนุนใจความนั้น ๆ

¹ Pauline Hodges, *Improving Reading/Study Skills* (Dubuque, Iowa : Kendall/Hunt Publishing Company, 1979), p. 50.

² Ibid., p. 50.

ลักษณะของการใช้โครงร่าง

โครงร่างใช้ได้ 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ ในการวิเคราะห์ (Analysis) และในการสังเคราะห์ (Synthesis)

ทักษะในการวิเคราะห์นั้นใช้เพื่อให้เราทราบโครงสร้างของหนังสือที่อ่านหรือบทความหรือบทบรรยาย วิชาต่างๆ การจับบันทึกภายหลังการอ่านบทเรียนหรือบทความจบแล้ว หรือขณะนั่งฟังการบรรยายในชั้นเรียนเป็นสิ่งจำเป็น โดยเฉพาะเมื่อต้องศึกษาในระดับสูงๆ ขึ้นไป การจับบันทึกที่มีประโยชน์ก็คือ การจับบันทึกข้อความโดยเขียนโครงร่างเฉพาะสาระสำคัญและตัวอย่างซึ่งผู้เขียนใช้แสดงจุดสำคัญนั้นๆ ผู้เรียนจะสามารถจับบันทึกโดยวิธีเขียนโครงร่างได้ จำเป็นต้องอาศัยปัจจัย 2 ประการ คือ

1. ผู้เรียนมีความสามารถในการเลือกใจความสำคัญ และแยกแยะข้อความสำคัญออกจากข้อความสนับสนุนหรือตัวอย่าง อีกทั้งยังสามารถแยกใจความที่มีความเกี่ยวข้องกันจากใจความที่ไม่เกี่ยวข้องกันได้ด้วย สามารถใช้ทักษะในการรวบรวมเรียบเรียงขั้นสูงในการจัดลำดับความคิด เหตุการณ์และเห็นว่าเรื่องที่อ่านเป็นเหตุและผลกัน

2. ผู้เขียนจัดลำดับความคิดเห็นที่จะเสนอผู้อ่านหรือผู้ฟังอย่างดี คำนำหรือบทคัดย่อที่ดีก็มีส่วนทำให้ผู้เรียนทราบโครงสร้างของหนังสือในแต่ละบทหรือของหัวข้อที่จะบรรยายในแต่ละวิชา เพราะคำนำหรือบทคัดย่อเหล่านี้จะบรรจุจุดสำคัญที่ผู้เขียนหรือผู้บรรยายต้องการครอบคลุมอย่างย่อๆ

ส่วนทักษะในการสังเคราะห์นั้นใช้สำหรับเวลาเริ่มเขียนเรียงความ บทความ หรือปาฐกถา การเขียนโครงร่างก่อนเริ่มเขียนบทความหรือปาฐกถาจะช่วยผู้เขียนแสดงความคิดของเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังช่วยผู้เขียนให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการเขียนหรือพูดได้อย่างสมบูรณ์ เป็นการช่วยให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเข้าใจบทความหรือปาฐกถานั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น

ปัญหาของการเขียนโครงร่าง

เนื่องจากการเขียนโครงร่างขึ้นอยู่กับการรับรู้และความเข้าใจหลายรูปแบบ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความสามารถหลายอย่างเพื่อเขียนโครงร่างที่ดี กล่าวคือ ผู้เรียนต้องสามารถจับใจความสำคัญ ขณะอ่านหรือฟังได้ สามารถแยกแยะข้อความสำคัญจากข้อความสนับสนุนและตัวอย่าง รู้ว่าเรื่อง

ที่ตนฟังหรืออ่านขณะนั้นเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน หรือเป็นการเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างเหล่านี้ เป็นต้น ตราบใจที่ผู้เรียนไม่มีความสามารถเช่นว่านี้ การเขียนโครงร่างเพื่อเป็นเครื่องมือในการจดบันทึกเตือนความทรงจำก็จะเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก

ปัญหาอีกข้อหนึ่งที่เกิดขึ้นก็คือ ในชีวิตจริงเรื่องที่เรารับฟังมักไม่ต่อเนื่องหรือไม่มีการเรียบเรียงอย่างใด เรามักพบว่าการพูดส่วนใหญ่ทั้งในและนอกห้องเรียนมักไม่ต่อเนื่องกัน และงานเขียนหลายชิ้นก็ไม่มีมีการเรียบเรียงหรือตัดต่อที่ดี ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องเข้าใจว่า การเขียนโครงร่างจะเป็นวิธีที่มีคุณค่าซึ่งช่วยในการศึกษาเล่าเรียนก็เฉพาะเมื่อเรื่องที่ตนอ่านหรือฟังมีความต่อเนื่องและการเรียบเรียงที่ดีเท่านั้น

ข้อเสนอแนะวิธีการสอนการเขียนโครงร่าง

1. เปรียบเทียบโครงร่าง (Outline) กับโครงกระดูกหรือโครงรถ ซึ่งแจ้งให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเขียนโครงร่าง โดยชี้ให้ผู้เรียนเห็นว่า สิ่งนี้มีความสำคัญมากแม้ว่ามันจะไม่ใช่นิพนธ์หรือเครื่องดนตรี แต่ถ้าขาดสิ่งนี้ มนุษย์ก็จะมีรูปร่าง และรถก็ไม่มีรถ

2. เขียนรูปแบบของโครงร่าง (Outline Form) บนกระดานดำ แล้วอธิบายความแตกต่างของโครงร่างแบบระบบตัวเลขและตัวอักษร และโครงร่างแบบระบบตัวเลข ผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการมีอย่างน้อย 2 หัวข้อย่อย ดังนั้นโครงร่างของผู้เรียนจะไม่มีลักษณะดังตัวอย่างข้างล่างนี้

I. Who were the wanderers ?

A. Ice Age Hunters

i. Ancestors from Old World

II. From Northeastern Asia into Alaska

เมื่อมี I ต้องมี II มี A ต้องมี B และมี 1 ต้องมี 2 อย่างนี้ เป็นต้น เปรียบเสมือนการผ่าเตงโม เมื่อเราผ่ามัน เราจะต้องได้เตงโมน้อย 2 ชิ้นเสมอ

3. ผู้สอนแจกโครงร่างของบทความหรือบทเรียนที่เรียบเรียงแล้วอย่างใดให้ผู้เรียนได้ศึกษาพร้อมกับให้ผู้เรียนอ่านบทเรียนควบคู่ไปกับการดูโครงร่าง หรือให้ผู้เรียนฟังบทบรรยายพร้อมกับดูโครงร่างอธิบายลักษณะหรือวิธีที่เนื้อหาของเรื่องทีอ่านหรือฟังเป็นไปตามโครงร่างให้ผู้เรียนฟังทงล่วงหน้าหรือหลังจากผู้เรียนอ่าน/ฟังบทเรียนแล้ว

4. อธิบายให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่าง ระหว่าง โครงร่างแบบหัวข้อและโครงร่างแบบ
ประโยค ชี้ให้เห็นส่วนดีและส่วนเสียของโครงร่างทั้งสองแบบนี้

5. เมื่อแน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจการเขียนโครงร่างแล้ว ผู้สอนแจกแบบฝึกหัดให้ผู้เรียน
ทำ แบบฝึกหัดนี้อาจประกอบด้วยบทความหรือเรื่องที่มีเนื้อหาสาระและการเรียบเรียงอย่างดีและ
โครงร่างที่ไม่สมบูรณ์ โดยอาจให้ใจความสำคัญแล้วให้ผู้เรียนเติมใจความสนับสนุน หรือให้ใจ
ความสนับสนุนแต่เว้นข้อความสำคัญให้ผู้เรียนเติมหลังจากการอ่านแล้ว (ดูตัวอย่างในภาคผนวก)
แต่ถ้าต้องการฝึกทักษะในการฟังของผู้เรียนด้วย ในแบบฝึกหัดก็ให้แต่เพียงโครงร่างที่ไม่สมบูรณ์
รูปใดรูปหนึ่งแบบเดียวกับแบบฝึกหัดหลังการอ่านแต่ไม่ให้ตัวบทความด้วย

6. แจกแบบฝึกหัดเพิ่มเติมให้กับผู้เรียนที่ยังมีปัญหา

7. แจกเรื่องหรือบทความให้ผู้เรียนเขียนโครงร่างเอง เทียบกับโครงร่างของผู้สอน
ตอบคำถามของผู้เรียนในกรณีที่ผู้เรียนยังมีปัญหาอีก

บทสรุป

โดยปกติแล้ว สาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนประสบปัญหาในการเรียนก็คือ การขาดการ
ฝึกฝนทักษะในการเรียน ในด้านการอ่าน ผู้เรียนมักประสบปัญหาว่าตนจะมีวิธีใดเพื่อช่วยให้ตน
จดจำข้อความที่อ่านได้ และจะใช้วิธีใดเพื่อทบทวนเวลาที่ตนต้องอ่านหนังสือใหม่ทั้งเล่มก่อนสอบ ใน
ด้านการฟัง ผู้เรียนมักต้องถามตนเองเสมอว่า ตนจะอย่างไรจึงจะเก็บใจความสำคัญทั้งหมด
ที่อาจารย์สอนได้ มีวิธีใดบ้างที่จะช่วยตนแยกแยะใจความสำคัญออกจากที่ไม่สำคัญได้ การฝึกฝน
ทักษะในการจดบันทึกสามารถช่วยผู้เรียนปรับปรุงการเรียนของผู้เรียนได้ และวิธีที่เป็นประโยชน์
ที่สุดก็คือ “การเขียนโครงร่าง” เพราะช่วยผู้เรียนจัดลำดับความคิดทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านดีขึ้น
และช่วยความจำ ผู้เขียนหวังว่า บทความนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเขียนโครง
ร่าง เพื่อนำไปปรับปรุงวิธีการเรียนของตนให้ดีขึ้น อีกทั้งหวังว่าจะช่วยผู้สอนมองเห็นปัญหาค้น
หาหนึ่งของผู้เรียน และช่วยผู้เรียนขจัดปัญหานั้น ส่วนข้อเสนอแนะในการสอนวิธีการเขียนโครงร่าง
ก็อาจมีประโยชน์แก่ผู้สอนบ้างไม่มากก็น้อย

หนังสืออ้างอิง

- Devine, Thomas G. *Teaching Study Skills : A Guide for Teachers*. Boston : Allyn and Bacon, 1981.
- Hodges, V. Pauline. *A Resource Book for Teaching Reading in the Content Areas*. Dubuque : Kendall/Hunt Publishing Company, 1980.
- _____. *Improving Reading Study Skills*. Dubuque : Kendall/Hunt Publishing Company, 1979.
- Langan, John. *Reading and Study Skills*. New York : McGraw-Hill Book Company, 1978.
- Martin, Anne V. et al. *Guide to Language and Study Skills for College Students of English as a Second Language*. New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1977.
- Yorkey, Richard C. *Study Skills for Students of English as a Second Language*. New York : McGraw-Hill Book Company, 1970.

ภาคผนวก

ตัวอย่างแบบฝึกหัดการเขียนโครงร่าง ในโครงร่างที่ 1 เป็นโครงร่างที่ฝึกหัดผู้เรียนเขียนโครงร่างแบบหัวข้อ โดยเว้นข้อความสนับสนุนให้ผู้เรียนเติม ส่วนโครงร่างที่ 2 ฝึกให้ผู้เรียนหัดเขียนโครงร่างแบบประโยคโดยเว้นใจความสำคัญให้ผู้เรียนเติม

Read the following passage carefully

Television Programs and Their Effect on Children

Television programs regularly entertain, pacify, educate, frighten, and babysit the majority of American children from the time they are one or two years old. Most children are allowed to watch whatever program is on with little thought on the parents' part of the effect that particular show will have on a child. Most programs can be classed as beneficial, harmful, or mediocre, according to what effect the program might have on a child.

The beneficial television programs are mainly those that educate the young. There are often nature specials on animal life that are realistic, and that teach children an appreciation for all life. There are a few regular children's programs, such as "Sesame Street" or "Electric Company," that develop the child's interest in school-type learning by stressing numbers and the alphabet, and that encourage him or her to be creative. Children's Christmas specials can offer a warm, wholesome form of entertainment, and the beneficial commercials, such as those on anti-smoking, anti-litter, and health, should be included in this category.

On the opposite side are the shows which are generally harmful to children. Many commercials, especially those sponsoring the children's programs, are deliberately written to create a desire for an unnecessary product such as sugar-coated cereals and candy. All adult programs that include violence or overdone sex scenes can at best fill a child's mind with confusing or misleading ideas, and could possibly harden the child to violence, leave him terrified, or warp his viewpoint towards human life and sexual love. Many children's cartoons should be classified as bad because of their constant ridiculing of all adults.

Many remaining programs can be classed as mediocre : not harmful to the child, but not beneficial. These would include the unrealistic situation comedies, some Saturday morning children's shows, and the "super hero" type that often contains violence. These programs are useless to the child except as a poor form of entertainment. Parents should try to interest their children in books or creative activities rather than allow them to watch and absorb useless or harmful materials.

Thoughtful parents will definitely not allow their children to view the bad programs and should discourage them from watching the mediocre ones. A child's viewing time should be limited mainly to watching educational, beneficial programs.

(from Anne V. Martin et. al, *Guide to Language and Study Skills for College Students of English as a Second Language*, p. 217)

Complete the following outline.

Outline 1—Television Programs and Their Effect on Children

Introduction—prevalence of T.V. and parents' disregard for program selection

- I. Beneficial programs
 - A. Nature specials
 - 1. _____
 - 2. _____
 - B. "Sesame Street" and similar programs
 - 1. _____
 - 2. _____
 - C. Christmas programs
 - D. Some commercials
- II. Harmful programs
 - A. Many commercials
 - B. Adult programs containing violence or sex
 - 1. _____
 - 2. _____
 - 3. _____
 - 4. _____
 - C. Many cartoons
- III. Mediocre programs
 - A. Unrealistic situation comedies
 - B. Saturday morning children's shows
 - C. "Super hero" programs

Conclusion—parental control and guidance in children's selection of programs

Complete the following outline.

Outline 2—Television Programs and Their Effect on Children

Introduction—Children watch a lot of T.V., seldom with any parental influence in choice of program : Programs can be classed in three groups which have different effects on children.

- 1. Some programs are beneficial, that is, they educate the young.
 - 1.1. _____
 - 1.1.1. They are realistic.
 - 1.1.2. They teach children an appreciation for all life.

1.2. _____

1.2.1. They develop interest in learning by stressing numbers and the alphabet

1.2.2. They encourage children to be creative.

1.3. _____

1.4. _____

2. Some programs are harmful to children.

2.1. _____

2.2. _____

2.2.1. They can confuse and mislead children.

2.2.2. They can harden them to violence.

2.2.3. They can terrify them.

2.2.4. They can warp their viewpoint toward human life and sexual love.

2.3. _____

3. Most of the remaining programs are mediocre—neither harmful nor beneficial.

3.1. _____

3.2. _____

3.3. _____

Conclusion—Thoughtful parents should encourage their children to watch beneficial programs, discourage them from viewing mediocre ones, and not allow them to watch the harmful ones.

การฝึกทักษะการจดบันทึกจากคำบรรยายภาษาอังกฤษ

นิภาพร รัตนพฤษ

ในบรรดาทักษะต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องช่วยในการเรียนให้ได้ผลสัมฤทธิ์มากที่สุดนั้น มีทักษะที่สำคัญและจำเป็นต้องกล่าวถึง คือ การจดบันทึกจากการบรรยายภาษาอังกฤษซึ่งเป็นทักษะที่ยากแก่การพัฒนาให้เกิดขึ้นในหมู่นักศึกษาไทย

ความยากของการจดบันทึกอยู่ที่ว่า ผู้จดบันทึกจะมีโอกาสฟังคำพูดเพียงครั้งเดียวให้เข้าใจแล้วยังต้องจดบันทึกไปพร้อมกันด้วย ขั้นตอนของทักษะการฟัง การทำความเข้าใจ การจับเฉพาะคำหรือใจความสำคัญและการจดบันทึกจำเป็นต้องเกิดอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว การที่ผู้จดบันทึกมีโอกาสดังกล่าวเพียงครั้งเดียวย่อมต้องอาศัยทักษะในการฟังสูงมากจึงจะเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องครบถ้วน ขณะเดียวกันต้องใช้ทักษะในการจับเฉพาะเนื้อหาหรือถ้อยคำที่สำคัญเพื่อเรียบเรียงบันทึกไว้อย่างกระชับรัดและเป็นระเบียบ

ขั้นตอนที่ยากที่สุดของการฟังและการจดบันทึก คือ ตอนเริ่มต้นของการฟังคำบรรยายหรือบทสนทนา เพราะนอกจากผู้จดบันทึกจะยังไม่คุ้นกับสำเนียงและวิธีพูดของผู้บรรยายแล้วยังเป็นตอนที่ผู้บรรยายเสนอวัตถุประสงค์หรือเค้าโครงเรื่องของใจความทั้งหมดโดยไม่ค่อยมีรายละเอียดที่ผู้จดบันทึกจะคัดลอกได้มากนัก ผู้จดบันทึกอาจต้องจดข้อความตอนต้น ๆ นี้โดยละเอียดเพราะวัตถุประสงค์หรือเค้าโครงการบรรยายมีความสำคัญต่อการเข้าใจเนื้อหาที่จะบรรยายในช่วงถัดไป

การที่จะฝึกให้เกิดทักษะในการจดบันทึกข้อความจากการฟังนั้น ผู้จดบันทึกต้องการบทรียนที่เสริมสร้างทักษะทางคำนี้โดยเฉพาะ ประกอบกับเวลาและความอดทนของทั้งผู้สอนและผู้เรียน องค์กรควรจัดสรรเวลาและการทุ่มเทความพยายามเพื่อให้มีทักษะในการจดบันทึกจากการฟังนั้นเป็นหน้าที่ของผู้เรียนโดยตรง ส่วนการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ในทักษะคำนี้เป็นหน้าที่ของสถาบันการศึกษา

เพื่อสำรวจความสนใจและความเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นในการสอนทักษะการจบบันทึกจากข้อความภาษาอังกฤษ จึงได้มีการสำรวจเบื้องต้นโดยการส่งแบบสอบถามไปยังคณาจารย์สถาบันภาษาจำนวนประมาณ 60 คน และได้แบบสอบถามที่มีการตอบครบถ้วนใช้เป็นข้อมูลได้ 20 ชุด สรุปผลที่น่าสนใจเกิดดังต่อไปนี้

1. 95 % ของผู้ที่ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าควรสอนการจบบันทึกจากการฟังการบรรยายภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย โดยที่ 80 % ต้องการให้สอนเป็นวิชาเลือก อีก 15% ต้องการสอนเป็นวิชาบังคับ

2. อาจารย์ 42.10% เห็นสมควรให้เรียนการจบบันทึกจากการฟังการบรรยายเป็นภาษาอังกฤษในชั้นปีสุดท้ายของการเรียนในมหาวิทยาลัย 26.31 % เห็นควรให้เรียนในชั้นปีที่สอง 15.78 % เห็นควรให้เรียนในชั้นปีที่หนึ่ง 10.52 % เห็นควรให้เรียนในชั้นปีที่สาม ส่วน 5.26 % ไม่ออกความเห็น

3. อาจารย์ 63.13 % เห็นว่าควรเปิดสอนรายวิชาการจบบันทึกจากการฟังคำบรรยายภาษาอังกฤษในทุกคณะ ส่วนอีก 36.40 % คิดว่าควรเปิดสอนเป็นบางคณะ และจากคะแนนการเลือกคณะที่จะเปิดสอน 38 คะแนน ปรากฏว่า คณะที่ได้รับความเห็นว่าจะควรเปิดสอนมากที่สุดมี 3 คณะ ซึ่งได้คะแนนเท่ากัน คือ คณะอักษรศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์ (47.34 %) ส่วนคณะที่ได้คะแนนเป็นอันดับสองเท่ากัน 3 คณะ คือ คณะครุศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะนิติศาสตร์ (39.48 %) สำหรับคณะอื่น ๆ ที่ได้คะแนนรองลงมา คือ คณะเศรษฐศาสตร์ (10.52%) และคณะวิทยาศาสตร์ (2.63 %) คณะที่ไม่ได้คะแนนเลย คือ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ และคณะเภสัชกรรมศาสตร์

4. อาจารย์ 26.31 % เห็นว่าผู้สอนรายวิชาการจบบันทึกจากการฟังคำบรรยายภาษาอังกฤษควรเป็นอาจารย์ไทย 5.26 % เห็นว่าควรเป็นอาจารย์ชาวต่างประเทศ และ 73.68 % เห็นว่าจะเป็นอาจารย์ไทยหรืออาจารย์ต่างประเทศก็ได้

5. อาจารย์ที่ออกตัวว่าไม่มีความรู้ในเรื่องการสอนวิธีการจบบันทึกมี 15.79 % อาจารย์ที่บอกว่ามีความรู้บ้าง 84.21 % และไม่มีใครแสดงตนเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้เลย

6. อาจารย์ 36.84 % ไม่ต้องการสอนวิชานี้ 31.57 % สอนได้ และอีก 31.57% แสดงความยินดีที่จะสอน

7. เป็นที่น่าสังเกตว่าในจำนวนอาจารย์ 19 คน ซึ่งตอบคำถามเกี่ยวกับความสามารถในการสอนทักษะการจดบันทึกมีรายละเอียดดังนี้

- ก. มีอาจารย์ที่มีความรู้บ้างและอยากสอน 11 คน
- ข. มีอาจารย์ที่มีความรู้บ้าง แต่ไม่อยากจะสอน 5 คน
- ค. มีอาจารย์ที่ไม่มีความรู้ แต่สนใจอยากสอน 1 คน

สรุปได้ว่า คณะจารย์สถาบันภาษาส่วนใหญ่ที่เป็นตัวอย่างในการสำรวจนี้ เห็นควรให้มีการสอนวิชาการจดบันทึกจากคำบรรยายภาษาอังกฤษโดยเปิดสอนเป็นรายวิชาเลือกในชั้นปีสุดท้าย ของการเรียนในชั้นปริญญาตรี วิชาควรเปิดสอนในทุกคณะ และจะสอนโดยอาจารย์ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศก็ได้ สำหรับความพร้อมด้านคณาจารย์ในขณะนี้ (ต้นปี 2526) มีพอที่จะเริ่มการสอนได้เพราะมีคณาจารย์ถึง 63.14 % ซึ่งมีความพร้อมที่จะดำเนินการในทันที

หลักการและวิธีการสอนทักษะการจดบันทึกจากคำบรรยาย

James (1979) เสนอวิธีการฝึกทักษะในการจดบันทึกจากการฟังไว้โดยมีรายละเอียดดังนี้

หลักการของแผนการสอน

Stage I

- วัตถุประสงค์ – พัฒนาทักษะการฟังที่ถูกต้อง
- บทเรียน – ใจความโดยสรุปของข้อความที่จะมีอยู่ในการสอน Stage II
- วิธีฝึก – เขียนตามคำบอก โดยเน้น – features of weak forms
 - contraction
 - vowel reduction
 - difficult phonemes, etc.

Stage II

- วัตถุประสงค์ – พัฒนาความเข้าใจข้อความทั้งในระดับกว้าง ๆ และระดับรายละเอียด เพื่อใช้ในการจดบันทึกอย่างมีประสิทธิภาพ
- บทเรียน – ข้อความที่มีความยาวและความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ปานกลางระหว่างข้อความที่ใช้ใน Stage I และ Stage III

- วิธีฝึก — แบบฝึกที่ผู้เรียนต้องอาศัยความรวดเร็วและความถูกต้อง นอกจากนั้นผู้เรียนต้องอาศัยความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์ด้วย ในระยะที่สองของการสอน ผู้สอนมีหน้าที่ฝึกให้ผู้เรียนมีความเคยชินกับการจับใจความในระดับกว้าง ๆ ของข้อความที่ได้ยิน (ดูรายละเอียดในวิธีสอน)

Stage III

- วัตถุประสงค์ — พัฒนาความสามารถในการจับบันทึกข้อความหรือบทบรรยายที่ได้ยิน
- บทเรียน — เนื้อหาอยู่ในระดับยากกว่าข้อความใน Stage I และ Stage II แต่ต้องเป็นเรื่องทำนองเดียวกัน
- วิธีฝึก — เน้นที่การเลือกจับจุดที่สำคัญๆ ของเรื่อง การเลือกจังหวะเวลาจุดที่เหมาะสม การเขียนอย่างสั้นที่สุดและรวดเร็วที่สุด และการจดอย่างมีระเบียบเพื่อให้เข้าใจง่าย

วิธีสอน

Stage I ใช้การจดตามคำบอก

1. ให้ผู้เรียนฟังข้อความครั้งแรกโดยยังไม่ต้องเขียน
2. ขณะฟังข้อความครั้งที่สอง มีการหยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเขียนข้อความจุดสำคัญตอนนั้นคือความถูกต้องของข้อความที่เขียน ถ้าข้อความยากไปสำหรับผู้เรียน อาจให้ฟังเป็นครั้งที่สามได้
3. เมื่อเขียนจบแล้ว ผู้เรียนตรวจข้อความของตนเอง การตรวจด้วยตนเองเป็นขั้นตอนสำคัญตอนหนึ่งในการเรียนรู้ ผู้สอนจะตรวจเฉพาะเมื่อเป็นการสอบเท่านั้น
4. อาจเพิ่มการฝึกทักษะการพูดโดยการให้ผู้เรียนอ่านตามตั้ง ๆ ทั้งเน้นทั้ง

stress, intonation, และ pronunciation

Stage II มีการฝึกหัดหลายวิธี คือ

วิธีที่หนึ่ง Listening Comprehension

1. ผู้เรียนฟังข้อความ ขณะเดียวกันข้อความที่มีอยู่ในสมุดทำงานเป็นข้อ ๆ เพื่อตอบว่าใจความถูกต้องตรงกันตามที่ได้ยินหรือไม่ ใช้วิธีตอบ True หรือ False
2. ผู้สอนเฉลยคำตอบให้ผู้เรียนตรวจเอง บางครั้งควรเปิดเทปให้ฟังซ้ำเพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าสิ่งที่พลาดไปนั้น ที่ถูกควรเป็นอย่างไร

วิธีที่สี่ Listening and Blank-Filling

1. ข้อความที่ผู้เรียนได้ฟังจะมีบางคำขาดหายไป คำเหล่านี้ส่วนมากคือ weak form หรือ contraction ขณะที่ฟังผู้เรียนต้องเติมคำลงในแบบฝึกหัด ทั้งนี้ผู้สอนอาจจะต้องหยุดเทปเป็นระยะเพื่อให้ผู้เรียนเขียนกัน หรือถ้าพิจารณาเห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่เขียนไม่ทันก็อาจต้องเปิดเทปให้ฟังเป็นครั้งที่สาม

2. เมื่อเขียนจบ ผู้สอนควรอ่านตรวจไปพร้อม ๆ กับผู้เรียน โดยเน้นให้ผู้เรียนสังเกตการสะกดคำและข้อผิดพลาดของตนเอง

3. คำใด หรือข้อความใดที่ยากมากควรให้มีการฝึกออกเสียงด้วย

วิธีที่ห้า Reading Comprehension

1. ผู้เรียนอ่านข้อความในแบบฝึกหัดที่สองซึ่งมีการเติมคำครบถ้วนแล้ว จากนั้นจึงตอบคำถาม

2. ผู้เรียนตรวจคำตอบจากเฉลย และผู้สอนอาจต้องอธิบายข้อสงสัยเพื่อความกระจ่างของผู้เรียน

วิธีที่หก Grammatical Exercises

1. แบบฝึกหัดส่วนมากเป็นแบบ controlled และอาจให้ผู้เรียนทำการบ้านได้

2. แบบฝึกหัดส่วนน้อยเป็น open-ended และอาจเพิ่มการฝึกพูดได้

3. มีการตรวจจากเฉลย และการให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อผิดพลาด

Stage III

ฝึกการจดบันทึกโดยการให้คำบางคำเป็นแนวทางไว้ กล่าวคือ

1. ขณะที่ฟังข้อความ ผู้เรียนเติมคำหรือวลีลงในโครงร่างของคำบรรยาย ซึ่งมีคำบางคำให้ไว้เป็นแนวทาง

2. ในระยะแรกที่ฝึก อาจจำเป็นต้องหยุดเทปเพื่อให้เวลาเขียน แต่ไม่ควรทำบ่อย ๆ ต้องย้ำกับผู้เรียนว่าไม่จำเป็นต้องเขียนครบทุกคำ เพียงแต่พอให้ได้ใจความเท่านั้น ถ้าผู้เรียนเขียนได้ช้ามากอาจต้องเปิดเทปซ้ำ

3. เมื่อเขียนจบแล้ว ผู้เรียนเปรียบเทียบบันทึกของตนเองกับเฉลย สังเกตที่ผิดและข้อความที่ขาดไปทั้งที่ไม่ควรเว้น ถ้าผู้เรียนคิดว่าจะมีข้อแตกต่างอะไรที่เป็นไปได้ ต้องปรึกษาผู้สอน
4. ขั้นต่อมา ควรเปิดเทปให้ฟังคำบรรยาย ขณะที่ผู้เรียนดูเฉลยของบันทึกนั้น
5. ถ้าจำเป็นจริง ๆ อาจต้องให้ดูข้อความที่บรรยายทั้งหมด เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกระจ่างขึ้น
6. ในบางกรณีอาจให้ผู้เรียนเขียนย่อความจากบันทึกที่ผู้เรียนจดไว้
7. สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถมาก อาจให้บันทึกเองโดยไม่ต้องมีการให้แนวทางไว้ ส่วนผู้เรียนทั่วไป ควรจะลดการให้แนวทางการบันทึกลงเป็นลำดับ
8. ผู้สอนควรบอกผู้เรียนด้วยว่าข้อความตอนใดควรตัดออก ตอนใดควรบันทึกไว้

ข้อสังเกต

จะเห็นได้ว่ารายละเอียดวิธีสอนที่ James เสนอไว้นี้มีขั้นตอนต่อเนื่องเพื่อพัฒนาทักษะเป็นลำดับจากสิ่งที่ยากกว่าไปสู่ความสลับซับซ้อน แนวคิดเท่าที่เขาสอนมาแสดงชัดว่าผู้ที่จะเรียน Stage III ซึ่งเป็นการฝึกการจดบันทึกจากการฟังจะต้องผ่าน Stage I และ Stage II มาก่อน ท่านผู้อ่านคงพิจารณาได้ว่ารายละเอียดเนื้อหาและพัฒนาการที่มีอยู่ใน 2 ระดับต้นนั้น เป็นส่วนประกอบในรายวิชาส่วนใหญ่ของการเรียนการสอนระดับมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว ถ้ามีความประสงค์จะเพิ่มพูนทักษะในการจดบันทึกจากการฟังคำบรรยายภาษาอังกฤษเข้าไว้ในหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง โดยยึดแนวคิดของ James เป็นหลัก ก็น่าจะทำได้โดยการเปิดรายวิชาต่อเนื่องจากรายวิชาต่าง ๆ ที่มีอยู่เดิม

เท่าที่กล่าวมาแล้วเป็นการเตรียมการเพื่อจะฝึกผู้จดบันทึกให้เป็นผู้จดบันทึกที่ดี สิ่งที่จะต้องทำต่อไป คือ

1. กระตุ้นให้ผู้ฝึกการจดบันทึกตระหนักว่าตนเองมีความจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถในการจดบันทึกเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น
2. ให้เทคนิคต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้อ่านและจดบันทึกได้ดี

Robert A. Carman ให้ความเห็นว่าสิ่งที่สำคัญเบื้องต้น สำหรับผู้ฝึกจบบัณฑิต คือ ต้องคาดล่วงหน้าได้ว่า ผู้บรรยายจะกล่าวถึงอะไรต่อจากที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยผู้จบบัณฑิตอาจจะอ่านตำราเกี่ยวกับหัวข้อที่จะฟังบรรยายมาก่อนล่วงหน้า และขณะที่ฟังคอยคิดตั้งคำถามกับตัวเองว่า ผู้บรรยายกำลังจะพูดอะไรเป็นลำดับต่อไป ถ้าคำถามนั้น ๆ ผู้จบบัณฑิตตอบได้หลังจากฟังบรรยายแล้ว ก็ให้ถามคำถามตนเองต่อไปเรื่อย ๆ แต่ถ้าตอบได้ไม่กระจ่างควรถามผู้บรรยายในเวลาอันสมควร

ในการจบบัณฑิต ผู้จบบัณฑิตต้องฟังทุกคำที่ได้ยิน แต่เลือกจดเฉพาะใจความที่สำคัญ โดยมีการทำแบบโครงเรื่อง (outline) ซึ่งจะแสดงให้เห็นความต่อเนื่องของเนื้อหาโดยตลอดทั้งเรื่อง บัณฑิตที่มีระบบระเบียบจะช่วยให้ผู้เรียนจดจำใจความสำคัญได้ดี และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการตอบข้อสอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ถึงแม้ว่าจะมีการจบบัณฑิตได้หลายรูปแบบ นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมใช้แบบโครงเรื่อง Carman เองก็ให้ตัวอย่างในการจบบัณฑิตโครงเรื่องไว้หลายตัวอย่าง ดังจะได้นำมาเพื่อแสดงเทคนิคการจบบัณฑิตโดยใช้แบบโครงเรื่องดังนี้

ตัวอย่างในระดับประโยค

คำบรรยาย — People can be divided into two groups :—

females and males.

โครงสร้างของใจความที่จบบัณฑิต — I. People

A. females

B. males

จะเห็นได้ว่าจบบัณฑิตเฉพาะคำสำคัญ 3 คำ โดยใช้อักษรและสัญลักษณ์แสดงลำดับความเชื่อมโยงของคำ

ตัวอย่างในระดับข้อความ

The simplest visual model of an atom consists of two parts : a very small, positively charged, massive core called the nucleus and a swarm of electrons moving around the nucleus. Experiments have indicated that the electrons are small, very light, and negatively charged. The nucleus itself is composed of two kinds of particles : protons and neutrons. Both are about 2,000 times more massive than the electron. The proton carries a positive charge equal in size to that of the electron and the neutron is uncharged.

โครงเรื่องที่จดบันทึก

ก. โครงเรื่องคร่าว ๆ

Atom

- I. Electron
- II. Nucleus
 - A. Protons
 - B. Neutrons

ข. โครงเรื่องละเอียด

Atom

- I. Electron--moving, small, light, negatively charged
- II. Nucleus--small, massive, positively charged
 - A. Protons--2,000 times mass of electron, positively charged
 - B. Neutrons--2,000 times mass of electron, uncharged

จะสังเกตได้ว่าในการจดบันทึกแบบใช้โครงเรื่องนั้นมีการใช้เทคนิคหลายอย่าง คือ

1. การย่อหน้า
2. ใช้เลขโรมัน (I, II, III.....) เพื่อแสดงส่วนที่สำคัญที่สุด
3. อักษรตัวใหญ่ (A,B,C,.....) แสดงส่วนขยายที่มีความสำคัญน้อยกว่า I, II....
4. ใช้เครื่องหมาย “--” หรือเลข 1, 2, 3.....เพื่อแสดงรายละเอียดปลีกย่อย เช่น

การอธิบายหรือการให้ตัวอย่าง ฯลฯ

นอกจากนี้ยังมีข้อแนะนำปลีกย่อยในระหว่างการจดบันทึกอีกหลายประการ เช่น

1. ใช้สัญลักษณ์ในการจดตัวเลขถ้าทำได้
2. ใช้คำย่อต่าง ๆ เช่น

e.g. = for example

i.e. = that is

etc. = etcetera หรือ and so on

cf = compare

3. ชีตเส้นยาวเมื่อผู้บรรยายพูดเร็วเกินกว่าจะจดบันทึกได้
4. บางครั้งควรเว้นที่ว่างไว้สำหรับเติมรายละเอียดในภายหลัง
5. ใช้สัญลักษณ์แสดงน้ำหนักความสำคัญของแต่ละหัวข้อ เช่น การขีดเส้นใต้ การเขียนอักษรตัวใหญ่กว่าตัวอื่น ๆ การวงกลม การให้ดาว ฯลฯ ควรให้สัญลักษณ์ที่เห็นได้อย่างชัดเจน เมื่อผู้บรรยายเน้นว่าจุดใดสำคัญ
6. เมื่อเขียนผิด ไม่ควรลบหรือพยายามขีดแล้วขีดอีกจนมองไม่เห็นข้อความที่ผิดนั้น ให้ขีดเส้นยาวฆ่าไปเพียงครั้งเดียว ทั้งนี้นอกจากจะทำให้ไม่เสียเวลาแล้ว ข้อความที่ผิดนั้นอาจมีประโยชน์ในภายหลัง
7. บางครั้งถ้าเห็นว่าการแสดงโครงเรื่องโดยใช้แบบโครงเรื่องจะกินเวลามากกว่าการใช้เส้นโยง (tree) ก็ควรใช้บันทึกแบบใช้เส้นโยง เช่น

คำบรรยาย — People can be divided into two groups :—
females and males.

บันทึกโดยใช้เส้น People — females
— males

สิ่งที่สำคัญที่สุดหลังจากการจดบันทึกได้แก่ ทบทวนข้อความที่จดบันทึกไว้ในทันทีที่มีโอกาส หลักในการทบทวน คือ ดูว่าอ่านข้อความที่บันทึกไว้ได้โดยตลอดหรือไม่ คำใดที่เขียนไม่ชัดเจนต้องรีบแก้ไข ถ้าใจความที่จดบันทึกไว้ไม่กระจ่าง ผู้จดบันทึกเขียนขยายความด้วยตนเอง โดยให้รายละเอียดและยกตัวอย่าง หรือใช้สำนวนของตนเองเพื่อช่วยให้เข้าใจมากขึ้น สิ่งที่ต้องทบทวนอีกอย่างหนึ่ง คือ ตรวจสอบการจัดแบบโครงเรื่องให้ถูกต้อง Carman เองไม่เชื่อว่าผู้บรรยายจะพูดตามโครงเรื่องได้อย่างสมบูรณ์จึงเป็นหน้าที่ของผู้บันทึกที่จะต้องทบทวนการจัดลำดับ และการวางเค้าโครงเรื่อง

สำหรับผู้จดบันทึกเพื่อประโยชน์ในการสอบยังต้องมีขั้นตอนอื่นที่จะต้องทำอีก ได้แก่ การทบทวนบันทึกที่จดไว้เป็นครั้งคราวและการทบทวนก่อนสอบ ซึ่งถ้ามีการจดบันทึกไว้เป็นอย่างดี การทบทวนจะเป็นไปโดยง่าย ผู้เรียนจะจดจำใจความและโครงร่างของแต่ละหัวข้อได้ดี และผลการสอบย่อมก็ตามไปด้วย

ประโยชน์ของการจดบันทึกจากการฟังบรรยาย

ผู้ที่มีความจำเป็นต้องเรียนต่อในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการศึกษาจะได้รับประโยชน์จากการฝึกจดบันทึกจนใช้การได้ต่อน้อยที่สุด 2 ประการ คือ ประการแรก ทำให้สามารถจดบันทึกจากคำบรรยายของผู้บรรยายในรายวิชาต่าง ๆ ได้ทันโดยได้เนื้อหาสาระอย่างดี ประการที่สอง มีการจดบันทึกอย่างมีระบบระเบียบซึ่งจะทำให้ง่ายแก่การทบทวนก่อนสอบหรือการอ้างอิงภายหลัง ผู้เข้าสอบที่มีสาระจากการฟังคำบรรยายเพียงพอ และเป็นผู้ที่ทบทวนสาระนั้น ๆ จนขึ้นใจจะเข้าสอบโดยมีความมั่นใจว่าผลสอบจะอยู่ในเกณฑ์ดี นอกจากนี้ควมมีระบบระเบียบของการจดบันทึกที่ถูกต้องช่วยลดความสับสนและความวิตกกังวลได้เป็นอย่างดี

เป็นความจริงที่ว่าคนที่อยู่ใน ประเทศไทยไม่ค่อยมีโอกาสดูความสามารถในการจดบันทึกจากคำบรรยายภาษาอังกฤษ แต่ก็คงจะไม่มีใครคัดค้านว่าใครก็ตามที่มีความสามารถในการจดบันทึกดังกล่าวจะมีโอกาสได้รับตำแหน่งสูงในองค์กรระดับชาติหรือองค์กรระหว่างประเทศ โดยมีลักษณะงานเฉพาะเกี่ยวกับการจดบันทึกการบรรยายหรือการประชุมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ

สำหรับผู้ที่ไม่ปรารถนาตำแหน่งงานดังกล่าว หรือไม่คาดคิดว่าจะไปศึกษาต่อต่างประเทศ การฝึกทักษะนี้ไว้ก็ไม่เป็นการเสียหายอันใด เป็นการเรียนรู้ให้ได้ประสบการณ์เช่นเดียวกับการเรียนรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่ต้องเรียนตั้งแต่ระดับอนุบาล จนถึงชั้นมหาวิทยาลัยนั่นเอง

เนื่องจากผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการมีความสามารถในการจดบันทึกจากคำบรรยายภาษาอังกฤษคือผู้ที่ต้องศึกษาในสถาบันที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน ซึ่งส่วนใหญ่ได้แก่ผู้ที่จะไปศึกษาในระดับปริญญาโทในต่างประเทศ จึงเป็นการเหมาะสมที่จะเปิดสอนรายวิชาการจดบันทึกจากคำบรรยายภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาเลือกในชั้นปีสุดท้ายของการศึกษาระดับปริญญาตรี ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นิสิตกลุ่มหนึ่งซึ่งมีความประสงค์จะเรียนต่อได้มีโอกาสฝึกทักษะที่จำเป็นนี้ สถาบันการศึกษาที่มีความพร้อมทั้งในค่านบุคลากร อุปกรณ์การเรียนการสอน สถานที่ งบประมาณและช่วงเวลาในการเรียน น่าจะได้เปิดรายวิชาดังกล่าวเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนด้วย

หนังสืออ้างอิง

1. Carman, Robert A. and Adams, W. Royce Jr., 1972. *Study Skills : A Student's Guide for Survival*. New York : John Wiley & Sons.
2. James, K.et. al., 1979. *Listening. Comprehension and Note-Taking Course*. Collins : London and Glasgow.
3. Silpa-Anan, Chaniga, 1981, *Listening Comprehension and Note-Taking Workbook*. Chulalongkorn University Language Institute.

สนทนากับ

รศ.ดร. กำนัด มงคลกุล

ภาษาปริทัศน์ใคร่ขอให้ท่านผู้อ่านได้รู้จักกับรองศาสตราจารย์ ดร. กำนัด มงคลกุล ผู้อำนวยการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ซึ่งเคยมีส่วนในการบริหารจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในฐานะรองอธิการบดีฝ่ายต่าง ๆ มาหลายปี และเป็นผู้มีพื้นฐานการศึกษามาทางวิทยาศาสตร์จนดำรงตำแหน่งนายกสมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทยในปัจจุบัน

รองศาสตราจารย์ ดร. กำนัด มงคลกุล เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2476 ที่จังหวัดนครราชสีมา สมรสแล้วกับ คุณปรางค์ มีบุตร 3 คน คือ นายปริญญา มงคลกุล กำลังศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ ปีที่ ๔ ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า (ลาดกระบัง) นายบัณฑิต มงคลกุล ศึกษาบัญชีปีที่ 2 อยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ นางสาว ปารรณา มงคลกุล ศึกษาบัญชีปีที่ 2 อยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สำหรับตำแหน่งทางราชการที่สำคัญนั้น ท่านเป็นอาจารย์ในคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาตั้งแต่ปี 2505 เป็นหัวหน้าแผนกวิชาชีวเคมี ระหว่าง 2513-2519 รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ (2516-2518, 2521-2524) รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา (2518-2521) รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันวิทยบริการ (2521-2522) และผู้อำนวยการสถาบันภาษา (2525-ปัจจุบัน)

นอกจากงานในหน้าที่ราชการแล้ว ท่านยังเป็นนายกสมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (2521-2522, 2525 - ปัจจุบัน) และ นายกสมาคมสโมสรโลออนส์ (เฮอร์วีน) (2521-2522) อีกด้วย

- ก่อนอื่นขอให้ท่านกรุณาเล่าประวัติการศึกษาของท่านค่ะ
- จบ ม. 8 จากอำนวยการศิลป์พระนคร เข้าจุฬา ฯ เมื่อปี 2494 หลายคนยังไม่เกิดเข้าเรียนเตรียมแพทย์ ต่อมาก็ได้ทุนคุรุสภา หรือที่เรียกว่า ทุนรัฐบาลไทยไปเรียนวิทยาศาสตร์ที่อังกฤษ เรียนทางชีวเคมีที่มหาวิทยาลัยเอดินเบอระ สกอตแลนด์จบปริญญา B.Sc. Hons. ปี 2501 และ Ph.D. สาขาเดียวกันปี 2504 แล้วกลับมาทำงานที่จุฬา ฯ ปี 2505 เป็นอาจารย์คณะวิทยาศาสตร์ ภาควิชาชีวเคมี
- แล้วที่นี้ท่านเคยสอนวิชา Scientific English
- ที่เคยสอน เพราะขออาจารย์พร้อมท่านไม่ได้ คือสมัยท่าน ศาสตราจารย์ ดร. พร้อมวัชรคุปต์ ท่านเป็น Pioneer ในการสอนภาษาอังกฤษให้นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ปีที่ 3 และปีที่ 4 วิธีการของท่านอาจารย์พร้อม คือ เชิญอาจารย์พิเศษ ส่วนใหญ่ก็เป็นพวกที่มาจากภายนอก นาน ๆ ก็มีคนสำรอง เช่น ผม เวลาอาจารย์พิเศษไม่มา ท่านก็จับผมไปสอนแทนบ้าง ขอสารภาพว่าสอนแบบมยวัต คือว่าไปตามเรื่อง ไม่มีการเตรียมมากนัก
- ท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์ แล้วท่านมาสอนภาษาอังกฤษลำบากใจไหมคะ
- ก็ไม่ลำบากใจมากนัก ในแง่ที่ว่ารู้ว่าเป็นตัวแทน และไม่ใช่ว่าจริง ทำอะไรก็คงไม่มีใครว่านักทั้งตอนนั้นเขาก็มีเอกสารให้ ก็ให้เด็กอ่านบ้าง เราอ่านบ้าง ตามเขาบ้าง ทำให้รู้สึกว่าผมไม่ต้องเตรียมมากนัก แต่ผมก็ต้องสารภาพว่า ถ้าคิดจะทำให้ดี คงไม่ทำอย่างนั้น ต้องจริงจังต้องเตรียมตัวให้มาก เป็นต้น
- อาจารย์สอนอยู่นานไหมคะ
- ไม่นาน อาจารย์เขาขาดชั่วคราว ก็ไปช่วยสอนให้เป็นครั้งคราว ไม่เป็นกิจจะลักษณะอย่างใดเลย
- แล้วท่านคิดว่าพวกนักวิทยาศาสตร์หรือนักธุรกิจ ควรสอนภาษาอังกฤษให้นิสิตในสาขาวิชานั้นไหมคะ
- ผมเรียนตรง ๆ นะครับ คนอยู่ในศาสตร์ของตนเอง ถึงแม้อยากจะสอนและมีเวลาการสอนก็คงจะมีเวลาน้อยมากเหลือเกิน นอกจากคนที่รักเป็นพิเศษ เช่นท่านอาจารย์พร้อม ตอนนั้นผมก็รู้สึกที่ท่านเป็นศาสตราจารย์อยู่ที่ภาควิชาเคมี และวิชาที่ท่านถนัดคือ สาขาวิชา Metallurgy ก็ยังไม่เปิด ไปช่วยสอนวิชาที่รักเป็นที่สอง คือ วิชาภาษาอังกฤษ แต่สำหรับคนอื่น ๆ แล้ว เช่น

เอาตัวผมเองเป็นหลัก งานวิทยาศาสตร์ที่ตนเองถูกมอบหมายให้ทำกินเวลามากมายเหลือเกิน จนถึงแม้อยากจะสอนภาษาอังกฤษอีกก็คงไม่มีเวลาทำ เพราะฉะนั้นผมว่าคงค่อนข้างจะ out of the question ว่า ควรจะเอาผู้ที่อยู่ศาสตร์นั้นมาสอนนิสิตของแต่ละสาขาวิชา

- แต่ว่าถ้าสอนก็สอนได้ใช่ไหมคะ ยกเว้นว่า 1. ไม่มีเวลา 2. ก็ไม่ค่อยรัก
- ผมว่า ถ้าสอนแบบแก้ไขที่ผมทำมาแล้วคงไม่ได้เรื่อง แต่ถ้ามีอาจารย์ที่พอมีความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษซึ่งรู้จักศาสตร์ในทางการสอน มีเวลาพอที่จะเตรียม material เตรียมสอนอย่างโน้น อย่างนี้ ผมว่าเขาอาจทำได้ดีเหมือนกัน การสอนภาษาอังกฤษนั้นผมคิดว่าความรู้ภาษาอังกฤษควรมาก่อน ความรู้อย่างอื่นเป็นเรื่องรองซึ่งสามารถเพิ่มเติมได้ ผมไม่อยากจะบอกว่าทำได้หรือไม่ มันอยู่ที่คน อยู่ที่ความรัก ถ้ามีความรักเพียงพอ มีเวลาเพียงพอแล้วไม่ว่าจะเริ่มต้นทางภาษา หรือศาสตร์ใดก็ตาม ผมว่ามาบรรจบกันได้

- ท่านสอนหนังสือมาทั้งหมดกี่ปีแล้วคะ
- กี่ปี 2505 ถึง 2525 เป็นเวลา 20 ปีแล้ว
- ท่านรู้สึกเบื่อบ้างไหมคะ
- ต้องสารภาพว่ายังไม่รู้สึกเบื่อ การสอนวิชาวิทยาศาสตร์นั้น มักมีตำราใหม่ ๆ ออกมาเรื่อยต้องปรับปรุงแทบตลอดเวลา ผมต้องใช้เวลามาก ปีแรกมักจะยังรู้สึกไม่ค่อยดีนักปีที่สองก็ต้องปรับปรุงเพิ่มเติม พอปีที่ 3 ก็ต้องเริ่มใหม่ หาตัวอย่างใหม่ ดังนั้นทราบได้ที่ยังมีกำลังใจที่จะปรับปรุง ผมก็รู้สึกว่าจะยังไม่รู้สึกเบื่อ เพียงแต่ว่าตอนหลัง ๆ ผมต้องมายุ่งอยู่กับการบริหารมาก การสอนก็น้อยลง พอไม่ได้สอนนาน ๆ ก็รู้สึกขาดตอน เมื่อต้องกลับมาสอนอีก จึงต้องใช้เวลาในการปะติดปะต่อใหม่ ฟันใหม่ เสียเวลาเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่เบื่อ

- ท่านทำงานด้านบริหารด้วย ท่านเป็นรองอธิการฝ่ายวิชาการใช่ไหมคะ
- ผมเริ่มเป็นอาจารย์ในปี 2505 ตอนแรกก็เป็นแบบธรรมดา มาเริ่มช่วยงานบริหารจริง ๆ ในปี 2510 โดยบัณฑิตวิทยาลัยเชิญไปเป็นผู้ช่วยเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ช่วยท่าน ดร. วิทย์ ท่านคณบดีคณะอักษรปัจจุบัน ท่านเป็นเลขานุการ ช่วยอยู่ 3 ปี พอปี 2518 ทางมหาวิทยาลัยก็มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหาร ท่านศาสตราจารย์ อรุณ สรเทศน์ มาเป็นอธิการบดี ตอนนั้นยังไม่มีรองวิชาการ ผมก็ไปเป็นเลขานุการฝ่ายวิชาการ ก็บังเอิญการที่ไม่มีรองอธิการ ทำให้มี free hand ในการทำอะไรซึ่งมีโอกาสทำในสิ่งที่ผมรู้สึกว่าตอนนั้นกลายเป็นจุดสำคัญของ

จุฬาฯ ที่ยังใช้กันอยู่ เช่น ร่างระเบียบหน่วยกิตที่ใช้ในตอนนั้นมาจนถึงตอนนั้น ตอนเริ่มต้นก็เบ่งงานค่อนข้างยาก อีกเรื่องหนึ่งก็คือ ทุนวิจัยรัชฎาภิเษก ตอนนั้นยังไม่มีระเบียบ มีแต่เงินการแบ่งเป็น 4 สาขาที่อยู่ปัจจุบันก็เริ่มตอนนั้น เรื่องที่ 3 ก็เรื่องทุนปริญญาเอก ก็มีการช่วยกันตั้งหลักการ ตั้งที่เป็นอยู่นั้น ต่อมาในปี 2516 ท่านอาจารย์ อรุณ เป็นอธิการบดีครั้งที่ 2 ผมได้รับแต่งตั้งให้เป็นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ก็ได้สานต่อสิ่งที่ได้เริ่มเป็นหลักการไว้ตั้งกล่าวแล้ว ในปี 2518 ท่านอาจารย์ เติมศักดิ์ ได้เป็นอธิการบดี ก็ดึงผมไปช่วยเป็นรองอธิการบดีฝ่ายวางแผน เพราะว่าตอนนั้นเป็นตอนที่ทำแผนพัฒนาระยะที่ 4 ความจริงผมไม่รู้เรื่องการทำแผนอะไรนี้เพราะไม่ได้เรียนมา แต่เมื่อท่านให้ความไว้วางใจก็ลองทำดู ตอนนั้นก็ค่อนข้างดีใจที่ได้มีส่วนในการทำแผน 4 ซึ่งมีการใช้หลักการใหม่ เช่น การหาข้อมูลการวิเคราะห์ per hand และหลักการที่ใช้ตอนนั้นก็นำมาใช้ในการทำแผนพัฒนาระยะที่ 5 ในปัจจุบัน แม้กระทั่งสำนักงบประมาณก็มักจะเอาหลักการวิเคราะห์ที่ทำไว้ตอนนั้นไปอ้างอิง พอพ้นสมัยของท่านอาจารย์ เติมศักดิ์ ผมก็เตรียมกลับไปทำงานที่คณะวิทยาศาสตร์ ได้ขอทุนไปทำ Research ที่เมืองนอก 3 เดือน เพื่อเพิ่มความรู้เดิม ก็พอดีท่านอธิการ เกษม สมัยที่ 1 ท่านก็ขอให้มาเป็นรองอธิการบดีฝ่ายวางแผน ต่อ ผมค่อนข้างจะคิดมากในตอนนั้นว่าจะรับหรือไม่ เหตุที่ผมรับก็โดยรู้สึกละหลายเรื่องที่ทั้งนั้นไว้อาจจะขาดตอน จึงคิดว่าจะมาช่วยท่านสักเทอม และก็พอมาอยู่สัก 1 ปี ทางคุณหมอทองจันทร์ ก็ออกจากรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ท่านอธิการบดีก็จับผมไปอยู่ฝ่ายวิชาการอีกครั้งหนึ่ง และพอหมดวาระท่านอธิการบดี เกษม 1 ผมก็ขอลากลับคณะที่ตั้งใจไว้เดิม ก็ปรากฏว่ามีท่านคณบดีที่ผมเคารพนับถือหลายท่านมาขอรับรองให้อยู่ต่ออีกสักเทอม ผมก็ใจอ่อนยอมอยู่ต่อเป็นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็พอท่านอาจารย์ เกษม หมดวาระที่ 2 ในปี 2524 ตอนนั้นก็ใจแข็งขออนุญาตท่านอธิการบดีไม่รับเป็นต่อ ตอนนั้นทุกคนคงจะรู้ว่าใจแข็งแน่ ก็ไม่มีใครมาอ้อนวอนอีกครั้ง จึงได้ออกตามต้องการ ก็ยังคิดว่าจะกลับมาทำงานทางวิชาการที่ภาควิชาเคมี ทางสถาบันภาษาก็มาขอรับรองอีก ผมก็ไม่เข้มแข็งพอที่จะปฏิเสธก็เลยมาทำงานบริหารที่สถาบันจนทุกวันนี้

- ระหว่างงานบริหารกับวิชาการ ท่านชอบด้านไหนมากกว่ากันคะ
- จะเรียกว่าชอบ หรือไม่ชอบก็ยากนะครับ ด้านวิชาการที่คณะวิทยาศาสตร์นั้นแม้ว่าเป็นสิ่งที่ศึกษามาแต่จะทำให้ได้ก็ดำเนินการวิจัยนั้นต้องมีครบพร้อมทั้งทุนวิจัย ห้องแลป ผู้ช่วย

วิจัยต่าง ๆ ถ้าไม่พร้อมก็ทำได้ลำบาก สำหรับงานบริหารนั้น จะว่ายากก็ยาก ง่ายก็ง่าย เพราะส่วนใหญ่ก็อาศัย common sense ที่ยากก็คือ ต้องใช้มนุษยสัมพันธ์ ต้องพยายามเข้ากับบุคคลหลายกลุ่ม ซึ่งมีผลประโยชน์ต่าง ๆ มีคนส่วนมากกว่าผมบริหารดี อาจเป็นว่า เพราะผมเป็นคนใจเย็นหน่อย พูดกับคนโน้นคนนี้จนสามารถลงเอยได้ด้วยดี ทางด้านวิชาการ ถ้าเราไปอ่าน Journal ได้ความรู้ใหม่ ก็เป็นประโยชน์ที่จะนำไปใช้ ทำให้ความรู้ทางวิชาการแข่งขัน แต่ในด้านการบริหาร ข้อมูลที่ได้เพิ่มเติมทุกวันนี้จะเป็นประโยชน์ต่อเมื่อทำงานบริหารอยู่ เช่น การรู้ระเบียบต่าง ๆ การรู้จักวิธี deal กับคนโน้นคนนี้ ถ้าไม่ทำงานบริหารแล้ว ก็แทบไม่เป็นที่ประโยชน์อะไรเลย อย่างไรก็ตาม วิทยาลัยของเราไม่ encourage ให้อาจารย์มาทำงานบริหาร ผู้ที่จะมาทำนั้น ควรจะอยู่ใน peak ที่จะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมที่สุด ถ้าอยู่ถึงจุดที่ curve จะลงแล้ว ก็ควรจะถอนตัว ผมก็พยายาม evaluate ตัวเองอยู่เสมอ อย่างที่ผมลาออกจากรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ไม่ขอรับเทอมใหม่ก็ด้วยเหตุผลเช่นนี้ ผมรู้ว่าถึง peak แล้ว ผมไม่สามารถ contribute ได้มากกว่านี้แล้ว ก็ขอลาออกมา การที่ผมมาช่วยที่สถาบันภาษาก็เหมือนกัน ผมรู้ดีว่าจะมาช่วยแก้ปัญหาชั่วคราว แล้วก็พยายาม monitor ตนเองอยู่เสมอว่า ความเป็นประโยชน์ของผมมีแค่ไหน ถ้าลดน้อยลงถึงจุดจุดหนึ่ง หรือสถาบันภาษามีความพร้อมที่จะยื่นได้แล้ว ผมก็จะขอกลับไปทำงานที่คณะวิทยาศาสตร์ต่อไป

— ท่านเป็นนายกสมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย อยากเรียนถามท่านถึงวิธีการเลือกตั้งนายกสมาคมค่ะ

— วิธีการมี 2 ตอน ตอนแรกสมาชิก 2,000 คนทั่วประเทศ Vote จากผู้ที่ถูกเลือกสรร 40 คน ผู้ที่ได้รับ vote 25 คนแรก จะได้เป็นกรรมการบริหารของสมาคม และกรรมการบริหาร 25 คนนี้ จะเลือกนายกสมาคม จาก popular vote ผมได้เป็นอันดับ 1

— จากกรรมการบริหาร 25 ท่าน ท่านก็ได้รับเลือกเป็นนายก ท่านทำอย่างไรถึงได้ popular ค่ะ

— เนื่องมาจากการทำงาน เพราะเรื่องของสมาคมเป็นเรื่อง voluntary บางคนช่วยมาก บางคนช่วยน้อย ผมช่วยมาตั้งแต่ปี 2507 เป็นบรรณาธิการหนังสือวารสารวิทยาศาสตร์ 5 ปี จัดประชุมวิชาการและเรื่องอื่น ๆ สมาชิกจึงเห็นว่าทำงาน และสมาคมก็ต้องการผู้ลงมือทำงาน

- ท่านเขียนบทความลงในวารสารวิทยาศาสตร์หลายเรื่องไหมคะ
- ไม่มาก ทำในก้าน management มากกว่า
- ท่านเคยไป present paper ต่างประเทศบ้างไหมคะ
- ตอนศึกษาอยู่ได้ present แต่ตอนกลับมาสอนแล้ว ส่วนมากทำ research กับ นิสิตบัณฑิตศึกษา ผลงานเป็นของนิสิต นิสิตเป็นผู้ present
- สมาคมวิทยาศาสตร์ทำหน้าที่อะไรบ้างคะ
- ถ้าเป็นสมาคมในประเทศที่พัฒนา จะทำหน้าที่ส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ให้เจริญรุดหน้า และเป็นประโยชน์ ถ้าเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา เช่น ประเทศไทย ยังไม่ได้นำวิทยาศาสตร์มาพัฒนาเท่าที่ควร สมาคมจึงช่วยกระตุ้นทั้งในระดับสูงคือรัฐบาล และทาง ด้านประชาชนนั้นให้มีความเข้าใจ เล็งเห็นความสำคัญของงานวิทยาศาสตร์ในการพัฒนาประเทศ สมาคมผลักดันในการก่อตั้งหน่วยงานที่สำคัญรวมทั้งกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2522) ในระดับประชาชน เสนอให้รัฐบาลยกย่องเทิดทูนพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระบิดาของวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย และให้ยึดเอาวันที่ 18 สิงหาคม ของทุกปีเป็นวัน วิทยาศาสตร์คือเป็นวันที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทอดพระเนตรสุริยุปราคาที่ตำบลหว้ากอ จังหวัดประจวบ ฯ

นอกจากนั้นมีการให้รางวัลนักวิทยาศาสตร์ดีเด่น เริ่มมีในปี 2525 โดยหวังจะเป็น ประเพณีที่ดีต่อไปเหมือนกับการให้รางวัลแมกไซไซ และรางวัล Nobel

(ในส่วนตัวของท่าน มีส่วนร่วมกับสิ่งเหล่านี้ทุกเรื่องและมีกิจกรรมประจำ คือ พิมพ์ วารสารวิทยาศาสตร์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จัดประชุมวิชาการประจำปี นอกจากนั้น โดยตำแหน่งนายกสมาคมท่านยังเป็นกรรมการในเรื่องที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ตามแต่ละกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสภาพพัฒนาแห่งชาติจะเชิญ)

- อยากให้ท่านเล่าเรื่องของสโมสรไลออนส์อย่างคร่าว ๆ ค่ะ
- (ท่านเป็นนายกสโมสรกรุงเทพ ฯ เอราวันด้วย)

- สำหรับสโมสรไลออนส์นั้น บุคคลต่างอาชีพได้รับเชิญมาเข้าร่วม ครั้งแรกก็มีบุคคล ที่เป็นแกนสำคัญอยู่ ๒-๓ คน จากนั้นก็เชิญบุคคลที่มีความเหมาะสมมาเริ่มก่อตั้งเป็นสมาคมขึ้น สำหรับคนที่เชิญเข้ามาก็ต้องมีการประชุมกันก่อนยอมรับเป็นสมาชิก

- ประชุมกันเรื่องอะไรบ้างคะ

- เป็นเรื่องทำประโยชน์ต่อสาธารณชนส่วนใหญ่ เช่น โครงการอาหารกลางวันแก่เด็กที่ยากจน ธนาคารข้าว ธนาคารยาในต่างจังหวัด หาน้ำเกลือให้ตำรวจชายแดน บางปีตำรวจชายแดนขาดสิ่งเหล่านี้มาก

ในปี 2525 ได้จัดทำสารานุกรมวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นโครงการพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จัดให้โรงเรียนที่ขาดแคลน แต่ละปีมีโครงการเป็นปี ๆ ไป มีการประชุมเดือนละครั้ง โดยเชิญผู้มีประสบการณ์มาพูดเรื่องที่น่าสนใจให้สมาชิกฟัง เช่น เรื่องตลาดหลักทรัพย์ เรื่องโทษของการสูบบุหรี่ บางครั้งก็เป็นเรื่องเบา ๆ เช่น ตำราคุโหงวเฮ้ง เป็นต้น

- สำหรับสโมสรนี้ท่านทำอะไรให้บ้างคะ

- เสนอโครงการต่าง ๆ หากที่ประชุมเห็นชอบด้วยก็ลงมือทำ เช่น เสนอโครงการสารานุกรมเพราะทางวิทยาศาสตร์ก็ทำ แต่มีจุดอ่อน คือ ไม่ค่อยมีคนทราบ อ่อนประชาสัมพันธ์ สมาชิกขอให้เป็นโครงการทดลอง 200 ปี รัตนโกสินทร์ แจกให้โรงเรียนไปประมาณ 30 โรงเรียน เสียเงินไปประมาณ 3 หมื่นบาท โครงการอื่น ๆ ก็ช่วยกัน เช่น ช่วยแพทย์ การเกษตร

- ท่านคิดว่าขณะนี้นโยบายของภาษาอังกฤษต่อประเทศไทยเป็นอย่างไรบ้างคะ

- ผมคิดว่าก็ยังสำคัญอยู่เหมือนเดิม ไม่ได้ถ้อยลงเลย กลับจะมากขึ้นเสียอีก ยกตัวอย่างโปรแกรม MBA ภาคภาษาอังกฤษที่จุฬาฯ เหตุผลที่ต้องทำภาษาอังกฤษก็เพราะว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่คนทั่วโลกกำลังสนใจมาก เนื่องจากในแถบเอเชียอาคเนย์เป็นกลุ่มประเทศที่มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงมาก อย่างที่อาจารย์อาจเคยได้ยินมาว่าวัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาระยะที่ 5 ของประเทศไทยนั้นมีเป้าหมายที่จะเป็น NIC หรือ Newly Industrialized Country เช่นเดียวกับสิงคโปร์ เกาหลี ในปลายแผน 5 ดังนั้น การทำธุรกิจต่าง ๆ ของประเทศเรานั้น จะขยายขอบเขตจากระดับ National ไปเป็น International แล้ว ก็ย่อมมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาระดับ International ด้วย ซึ่งก็หนีไม่พ้นภาษาอังกฤษ จริงอยู่ภาษาญี่ปุ่นก็ใช้กันเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถทดแทนภาษาอังกฤษได้ คงต้องใช้ทั้งสองภาษามากกว่า เพราะฉะนั้นถ้าประเทศของเรากำลังเดินไปสู่ทิศทางนี้แล้ว ผมจึงเห็นความสำคัญของสถาบันนี้จะหันมาเล่นด้าน Business English เราไม่อยู่ในยุคทหารอเมริกันแบบเก่าซึ่งใช้ความรู้ภาษาอังกฤษแบบท่องเทียวก็อาจเพียงพอแล้ว

— แล้วในฐานะที่ท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์ บทบาทของภาษาอังกฤษที่มีต่อนักวิทยาศาสตร์มีอย่างไรคะ

— แนนอนที่คิดว่าคำรับตำราทางวิทยาศาสตร์ของเราก็จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษอยู่ เช่นเดิม เพราะตำราภาษาไทยไม่เพียงพอ ในสมัยก่อนพวกเรียนเคมีถูกบังคับให้เรียนภาษาเยอรมันด้วย เพราะว่าเยอรมันเขาเก่งทางเคมี แต่ในสมัยนี้ไม่ต้อง เพราะมีการแปลเป็นภาษาอังกฤษได้รวดเร็ว รู้ภาษาอังกฤษภาษาเดียวก็พอกินแล้ว ขณะนั้นมหาวิทยาลัยของเราให้ทุนอาจารย์ไปเรียนปริญญาโท ปริญญาเอกเพิ่มขึ้น ทำวิจัยแล้วต้องเขียน paper เป็นภาษาอังกฤษไปลงในวารสารวารสารนั้นได้มาตรฐานแม้พิมพ์ในประเทศไทย เช่น ของสมาคมแพทยศาสตร์ หรือสมาคมวิทยาศาสตร์ ก็พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ที่พูดมานี้มิใช่จะเกี่ยวข้องในระดับบัณฑิตศึกษาเท่านั้น แม้กระทั่งนิสิตปริญญาตรีก็จำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษอยู่มาก ผมเองขณะนี้ต้องรับผิดชอบวิชาสัมมนาของนิสิตชีวเคมีปีที่ 4 ซึ่งเขาจะต้องอ่าน paper วิจัยภาษาอังกฤษซึ่งไม่ง่ายเลย ถ้าเขาอ่อนภาษาก็จะลำบากหน่อย ยิ่งไปกว่านั้น หน่วยพัฒนาคณาจารย์ก็ดี นโยบายของอาจารย์ก็ดี ต้องการให้นิสิตรู้จักเรียนด้วยตนเอง ไม่ให้อาจารย์บ่อนมาก ๆ แบบเดิม ทางวิทยาศาสตร์ก็มีปัญหาว่าเรามีแต่ตำราภาษาอังกฤษจะบังคับให้เด็กอ่านให้ได้ก็ดี ก็ต้องพัฒนาความสามารถของภาษาให้ดีขึ้นเสียก่อน เพราะฉะนั้นจึงมองไม่เห็นเลยว่าทางวิทยาศาสตร์ หรือทางแพทย์ ทางวิศวะ ทั้งหลายนี้จะหนีภาษาอังกฤษไปได้อย่างไร แม้จะมีความพยายามแปลตำราต่าง ๆ เป็นไทยก็ได้เพียงเล่ม 2 เล่มในปีต้น ๆ เท่านั้น ไม่มีทางแก้ไขได้ นอกจากรัฐบาลจะมีนโยบายทุ่มเทให้การแปลตำราแบบญี่ปุ่น

— เคยได้ยินนิสิตบางคนบอกว่า จบแล้วเขาจะไม่ใช้ภาษาอังกฤษ เรียนไปทำไมไม่ทราบท่านมีความเห็นอย่างไรคะเกี่ยวกับคำพูดนี้

— มันก็แล้วแต่คนครับ คือ ต้องยอมรับว่าคนที่เรียนวิทยาศาสตร์จบออกมา ก็ไม่ได้ทำงานด้านวิทยาศาสตร์ทุกคนนะครับ บางคนก็ไปเป็นแอร์โฮสเตส บางคนก็ไปขายของและสารเคมีประเภทนี้อาจไม่ต้องเรียนวิทยาศาสตร์ลึกซึ้งหรือสูงมากนัก ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ก็อาจจำเป็นน้อยลง แต่เราจะต้องคิดไปข้างหน้า อย่างที่ผมกล่าวมาว่าประเทศไทยของเรานี้เปรียบเหมือนบัวปริ่มน้ำ กำลังจะเคลื่อนไปทิศทางที่จะมีการอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น เพราะสินค้าเกษตรกรรมอย่างที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ขายให้ต่างประเทศก็ได้เงินมานิดเดียว ถ้าต้องการหา

เงินให้มาก ก็ต้องใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาพัฒนาให้ดีขึ้นซึ่งแผน 5 ก็มีเป้าหมายว่าจะมุ่งไปทางนั้น เพราะฉะนั้นในอนาคตอันใกล้ ผู้ที่เรียนมาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ก็จะมีงานที่เหมาะสมกับเขา จึงตามมาว่าความจำเป็นทางภาษาอังกฤษก็จะสูงขึ้น

— ที่ท่านมองไปข้างหน้า ท่านสรุปว่า Business English สำคัญขึ้น

— Business English และ Scientific English ก็สำคัญอย่างที่พูดมาแล้วแต่ International English ก็สำคัญเหมือนกัน เพราะว่าการเจรจาความเมือง การสัมมนาสมัยนี้ มันก็ใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นด้าน Mass Communication ขณะนี้ก็ใช้ภาษาอังกฤษมาก การสัมภาษณ์ การฟังข่าวต่างประเทศ อะไรต่างๆ นี่ก็สำคัญไม่น้อยเหมือนกัน ผมขอยกตัวอย่าง อยากจะเล่าสิ่งที่ผมไปพบตอนบริติชเคาซิล เขาให้ไปดูงานด้านภาษาอังกฤษเมื่อต้นปีนี้ได้มีโอกาสพบ Mr. Cripwell ที่มหาวิทยาลัยลอนดอน ซึ่งเคยสอนภาษาอังกฤษให้นักเรียนแพทย์พม่า และที่อัฟริกาหลายแห่ง ท่านได้เล่าให้ฟังว่าองค์การอนามัยโลก หรือ WHO นั้นสนใจมากที่จะทำให้ให้นักเรียนแพทย์ของทุกประเทศมีความรู้ภาษาอังกฤษดี ๆ เพราะเขาบอกว่า นักเรียนแพทย์นี้เป็นพวกที่ต้องไปจะต้องรับผิดชอบกับชีวิตคน และตำราแพทย์ก็ล้วนแต่เป็นภาษาอังกฤษทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้จึงมีโครงการวิจัยร่วมกับอาจารย์อัญชลี ที่สถาบันภาษา ซึ่งเคยไปศึกษาที่นั่น ทำโครงการเกี่ยวกับการสอนนิสิตแพทย์ที่จุฬาฯ ด้วย โดยได้รับทุนวิจัยจาก WHO นี่ก็เป็นตัวอย่างว่าทางด้านแพทย์ วิศวะ ทางอะไรก็ตามหันความจำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษไปไม่พ้น โลกสมัยนี้นั่นแคบลง ประเทศไทยเราก็ถูกความจำเป็นต้องรวมกลุ่มประเทศในละแวกนี้เป็น ASEAN มีการติดต่อคบค้าสมาคมกันมากยิ่งขึ้นทุกวัน การติดต่อกันในอาเซียนนี้ก็ย่อมต้องใช้ภาษาอังกฤษ จริงอยู่ว่าต่อไปเราอาจจะต้องรู้ภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นอีกภาษาหนึ่ง แต่ไม่ใช่จะทั้งภาษาอังกฤษได้ คงจะเพิ่มมากกว่า อย่างพวกยุโรปทั้งหลายนั้นก็มักต้องรู้ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน แทบจะคนละ 2-3 ภาษาเป็นเรื่องธรรมดา

— ท่านมีข้อคิดหรือข้อเสนอแนะให้กับอาจารย์สอนภาษาอังกฤษบ้างไหมคะ

— ก็มีอยู่นิดเดียวว่า ผมอยากจะให้กำลังใจของท่านอาจารย์สอนภาษาว่า ความรู้ของท่านหรือความสามารถของท่าน มีประโยชน์ต่อสังคม มีประโยชน์ต่อประเทศชาติมาก และก็มีการสอนใหม่ ๆ เทคโนโลยีใหม่ ๆ การสอน English for Special Purpose ต่าง ๆ นี่เป็นเรื่องใหม่จึงอาจค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติม น่าสนใจ ยิ่งไปกว่านั้น การสอนภาษาอังกฤษนั้นผมสังเกตดูแล้ว

รู้สึกอิจฉาบ่อยครั้งที่ทั้งผู้เรียนและผู้สอนได้ enjoy หรือสนุกสนานในระหว่างเรียน เพราะมีการถาม-ตอบไปมาได้สบาย ไม่เหมือนอย่างที่ผมสอนวิทยาศาสตร์ รู้สึกมันแห้งแล้ง ไม่มีชีวิตชีวา เสียเลย

เมื่อจบการสัมภาษณ์ท่านผู้อำนวยการสถาบันภาษา เรามีความรู้สึกว่าคุณเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มหลายด้าน และได้ทราบว่าท่านเป็นผู้ที่เริ่มดำเนินโครงการใหม่ ๆ หลายโครงการ ซึ่งใช้มาจนถึงปัจจุบันนี้ เราจึงหวังว่าท่านคงจะมีโครงการใหม่ ๆ ให้กับสถาบันภาษาและคงจะนำให้สถาบันภาษาพัฒนาและมั่นคงยิ่ง ๆ ขึ้นไป

บัจกร สว่างวิโรธ

วัฒนวรรณ สงวนเรือง

CHULALONGKORN UNIVERSITY LANGUAGE INSTITUTE
THE LISTENING LIBRARY

The CULI Listening Library is a collection of listening comprehension tapes which are available to individuals and institutions.

Code 1 SERIES 1

15 twenty minute tapes aiming to give systematic and reinforced practice in listening for detail and identifying main topics. Each tape contains all instructions, questions, listening passages and answers. Units 1 to 5 are suitable for M.S. 4 to 5 students whereas Units 6-15 would be for undergraduates and general adult students of English.

SERIES ONE	
TAPES	PRICE
COMPLETE SET (UNITS 1-15) 8 × C 60	960 Bht (including scripts)

Code 2 SERIES 2

46 unscripted accounts by native speakers of some memorable incidents from their lives. The stories are from 1-3 minutes in length. The aim is to give learners practice in listening to natural speech as spoken by native speakers of English (i.e. British, American, Australian etc.). Suitable for undergraduates and those about to further their education abroad. The tapes are accompanied by a full transcription of the stories plus a brief glossary.

SERIES TWO	
TAPES	PRICE
COMPLETE SET 2 × C 60	240 Bht (including scripts)

Code 3 SERIES 3.

20 short talks. (10 British speakers, 8 American, 2 Canadian) In each talk an experiment, of general interest, is described by a native speaker, using notes but not reading. The aim is to give practice in listening to the kind of language and presentation typical of a lecture. A variety of topics are covered including Biochemistry, Physics, Engineering, Phonetics and many others. The talks range from 2-12 minutes in length and are especially suitable for graduate students and those planning to continue further studies abroad. The tapes are accompanied by a full transcription of the talks, plus a brief glossary.

SERIES THREE	
TAPES	PRICE
COMPLETE SET	
3 × C 60	360 Bht (including scripts)

Code 4 SERIES 4.

20 short lectures by specialists, (native speakers of English) in particular disciplines, using notes, but not reading. These talks include such topics as Biochemistry, Physics, Engineering, Medical Science, History, Literature, etc. Suitable for post-graduate students. These talks are accompanied by a full transcription and a glossary.

SERIES FOUR	
TAPES	PRICE
COMPLETE SET	
5 × C 60	600 Bht (including scripts)

Code 5 **SERIES 5 & 6**

20 short lectures by specialists covering the following main topics—Library Science, Medicine, Language Studies, Educational Technology, Education, Business Studies, Science and Technology. Suitable for advanced students. Tapes are available as a complete set or as separate subject disciplines and are accompanied by full transcriptions.

SERIES FIVE AND SIX	
TAPES	PRICE
COMPLETE SET	
7 × C 60	840 Bht (including scripts)
INDIVIDUAL TOPICS	
1. LIBRARY SCIENCE 1 × C 60	120 Bht (including scripts)
2. MEDICINE 3 × C 60	360 Bht (including scripts)
3. LANGUAGE STUDIES 2 × C 60	240 Bht (including scripts)
4. EDUCATIONAL TECHNOLOGY 1 × C 60	120 Bht (including scripts)
5. EDUCATION 1 × C 60	120 Bht (including scripts)
6. BUSINESS STUDIES 1 × C 60	120 Bht
7. SCIENCE AND TECHNOLOGY 2 × C 60	240 Bht (including scripts)

Code 6 **CONVERSATIONAL ENGLISH**

65 dialogues which illustrate the type of English that native speakers use in conversational situations.

CONVERSATIONAL ENGLISH	
* TAPE	PRICE
COMPLETE SET 1 × C 60	120 Bht
Tape Script (one book)	30 Bht

Code 7 FOUNDATION LISTENING I

After completion of these two courses, students are expected to :

- 1) learn to recognise and understand spoken material that they could read with ease, if it were written out for them,
- 2) learn to recognise and understand English spoken at a normal rate, which varies from speaker to speaker,
- 3) attain some familiarity with varieties of standard English, as spoken by native and fluent non-native speakers from various geographic backgrounds.

Foundation Listening is for first-year students at Thai universities and anyone who has studied English at school and who wants or needs to improve his ability to listen to natural English speech with ease and understanding.

FOUNDATION LISTENING COURSES	
COURSE I	
TAPES	PRICE
COMPLETE SET 5 × C 60	500 Bht (Tape Script, Teacher's Handbook, and Workbook cost 100 Bht.)

Code 8 FOUNDATION LISTENING II

COURSE II	
TAPES	PRICE
COMPLETE SET 5 × C 60	500 Bht (Tape Script, Teacher's Handbook and Workbook cost 100 Bht.)

HOW TO OBTAIN THE MATERIALS

Please contact :

CULI
Prem Purachattra Building
Chulalongkorn University
Phayathai Road, Bangkok 10500
THAILAND

Telephone : 2521491